

Інформативний Листок

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

РІК XVII., Ч. 64.

1

ЧІКАГО

САСКАТУН

1966

VOL. XVII., No. 64.

Journal of the Ukrainian Veterinary Medical Association
Chicago - Saskatoon

"ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТОК ОУВЛ", ЧІКАГО — САСКАТУН
Journal of the Ukrainian Veterinary Medical Association
Chicago — Saskatoon

Рік XVII, Ч. 1 (64), Січень-Березень 1966.

Vol. XVII, No. 1 (64), Jan.-March, 1966.

ЗМІСТ:

CONTENTS:

Др. М. Небелюк: Видаємо альманах	1	Editorial	1
Проф. Др. І. Розгін: Епізоотія слиняки в Україні	3	Prof. Dr. I. Rozhin: Outbreak of foot-and-mouth disease in Ukraine	3
Проф. Др. І. Чинченко: Фагоцитарна активність моноцитів і нейтрофілів при експериментальній бруцельозі	8	Prof. Dr. I. Chinchenko: Phagocytic activity of monocytes and neutrophils in experimental brucellosis	8
Др. К. Триліх: Вроджена ненормальність чи запалення ніжаних подушечок у гуски	12	Dr. C. Trylich: Congenital abnormality or hump-foot in a goose	12
З новішої ветеринарної літератури	14	Current veterinary literature	14
Др. Р. Барановський: 16-ті Загальні Збори ОУВЛ Америки в Чикаго	15	Dr. R. Baranowskyj: UVMA Annual Meeting in Chicago	15
Р. Б.: Ділові наради Комісії Альманаха	22	R. B.: Meeting of UVMA Publication Commission	22
Звіт з діяльності Відділу ОУВЛ-Огайо	24	Activities of UVMA Ohio Branch	24
Др. Ю. Білик: Загальні Збори ОУВЛ-Схід у Філадельфії	25	Dr. G. Bilyk: Annual Meeting of UVMA East Branch in Philadelphia	25
Звернення у справі альманаха ОУВЛ	26	Council's appeal to Members	26
І. Я.: Др. Микола Дудинський (посмертна згадка)	27	I. Y.: Dr. Mykola Dudynsky — in memoriam	27
І. Я.: Др. Андрій Р. Семків (посмертна згадка)	29	I. Y.: Dr. Andriy R. Semkiw — in memoriam	29
Др. Е. Суховерський: Лист до Колег за Океаном	30	Dr. E. Gill defends capital city of Ukraine	30
Др. Е. Гіль боронить Київ	30	Dr. E. Suchowerskyj: Letter from overseas	30
Лист проф. Чинченка до "Лікарського Вісника"	31	Prof. Chinchenko's letter to "Medical Journal"	31
Де народився Олесь?	31	Birth-place of Oles	31
Хроніка нашого життя	32	Chronicle of our life	32

Редагус Редакційна Колегія в складі:

Др. М. Небелюк (Саскатун) — головний редактор,
 Др. Р. Барановський (Вашингтон), Др. Р. Романович (Вінніпег)
 і Др. К. Триліх (Едмонтон)

у співпраці з Колегією Співробітників:

Проф. Др. І. Розгін, Проф. Др. І. М. Чинченко, Др. А. Вазар, Др. В. Є. Голіян,
 Др. Я. Н. Гелета, Др. Є. Гіль, Др. П. Сениця та Др. Т. Ткачук.

Editorial Committee:

М. М. Nebeluk, D.V.M., (Saskatoon, Sask.) — Editor-in-Chief;
 R. Baranowskyj, D.V.M., (Washington, D.C.) — Assistant Editor;
 R. Romanovych, D.V.M., (Winnipeg, Man.) — Assistant Editor;
 C. Trylich, D.V.M., (Edmonton, Alta.) — Assistant Editor.

Адреса Редакції "ІЛ":

Др. М. М. Nebeluk
 914 Main Street
 Saskatoon, Sask., Canada

Адреса Головної Управи ОУВЛ:

Ukrainian Veterinary Medical Ass'n.
 2251 W. Walton Street
 Chicago, Illinois 60622, U.S.A.

Накладом Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів

Тираж — 275 примірників на правах рукопису.

Появляється квартално.

Appears quarterly.

Інформативний Листок

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

Journal of the Ukrainian Veterinary Medical Association

Vol. XVII., No. 1 (64). CHICAGO — SASKATOON January - March 1966.

Видаємо український ветеринарний Збірник

Ідея видати заходами й коштом ОУВЛ український ветеринарний альманах має за собою вже п'ятнадцятилітню історію. Вишквда вона ще на других Загальних Зборах ОУВЛ у Чикаго 26 травня 1951 року, на яких, як читаємо в "І. Л." ч. 5 за 1951, "вплинув внесок подбати й зайнятися зібранням матеріалів про тих наших колег, що впади жертвою нацистівського й большевицького режимів, зокрема тих, що згинули під Бродами, як члени дивізії "Галичина"".

В ході часу первісний плян задуманого альманаху міняється, доповнюється й поширюється до розмірів поважнішої книги, "що має відзеркалювати ціле наше минуле й сучасне..." та яка "має появитися на початку 1955 року з нагоди 45-річного існування Т-ва "Ватра" у Львові й 5-річчя нашого Об'єднання в ЗДА... Альманах підготовляє й редагує колега Б. Чехут". ("І.Л." чч. 16 і 17 за 1954).

На 7-мих Загальних Зборах 16 червня 1956 у своєму звіті колега Р. Барановський повідомляє, що "ред. колегія остаточно викинчила під редакцією Голови Б. Чехута запланований альманах і має його готовим до друку". Але ж несповна місяць пізніше,

8 липня 1956, відходить у вічність колега Чехут і зрадагований ним альманах так і не побачив ніколи білого світу.

Головною причиною, чому Чехутів альманах не появиився, був, мабуть, брак фондів і деяка опозиція до цього альманаху з боку найсильнішого Відділу ОУВЛ у Філадельфії, про що може свідчити резолюція Загальних Зборів цього Відділу з 10 червня 1956:

"У зв'язку із зверненням головного редактора кол. Р. Барановського до Загальних Зборів Відділу в справі альманаха заявляємо: Загальні Збори та Управа Відділу дуже прихильно розглянули справу видання альманаха, готові у всім допомогти, однак пропонують, щоб його появу абсолютно не зв'язувати з якиминибудь роковинами, з'їздами чи реченнями. Перевдовім треба подбати про цілість матеріалу, який, як відомо, ще опрацьовується, та про статті, які повинні найітис на його сторінках для зображення цілоти ветеринарного життя. Що лиш тоді можна братися за його видання, яке виправдає великі кошти друку, що їх буде покривати загальне членство. Не маючи ближчих інформацій про цілість видання, крім згад-

ХРИСТОС ВОСКРЕС — НАПРАВДУ ВОСКРЕС!

Із світлим празником Воскресення Христового сердечно вітаємо Почесного Голову й Почесних Членів ОУВЛ, усіх Колег і Співробітників з Родинами та всіх наших Приятелів.

ГОЛОВНА УПРАВА ОУВЛ АМЕРИКИ
та РЕДАКЦІЯ "ІНФОРМАТИВНОГО ЛИСТКА"

ки про кошти друку, Загальні Збори висловилися за те, щоб ряд питань, зв'язаних з оформленням, друком та особито мовознавця-коректора були обговорені в слушний час і вирішені спільно з членами Проводу, Редакційної Колегії й Управи Відділу у Філадельфії”.

Як наслідок цієї резолюції покликано на 8-мих Загальних Зборах ОУВЛ у червні 1957 року “для прискорення видання альманаху” окрему чотиричленну комісію, до якої включено теж і колегу Я. Гелету з Відділу ОУВЛ у Філадельфії. Два роки пізніше, на 10-их Загальних Зборах у 1959 році обрано колегу Гелету головним редактором альманаху й таким чином фактична відповідальність за долю альманаху перейшла з Чикаго на схід до Філадельфії, а згодом до Вашингтону.

З цього часу по 1965 рік на кожних Загальних Зборах повторюється лякописне звітання про те, що праця над упорядкуванням альманаху продовжується й збірка матеріалів до нього побільшується. В міжчасі Комісія Альманаху поширено аж до 16 осіб в надії, що таким чином праця над альманахом піде швидшим темпом. Проте роки минали, альманаху не було видно й загаль членства почав дедалі щораз гостріше вимагати викінчення альманаху й його публікації друком.

Зворотним моментом у довголітній уже історії нашого альманаху треба вважати П'ятий З'їзд ОУВЛ Канади у Вінніпегу у вересні 1965, на якому основно продискутовано справи альманаху разом з представниками Головної Управи з Чикаго й уточнено напрямки й засоби для якнайшвидшої реалізації його видання. У висліді цього з ініціативи тодішнього голови ОУВЛ, колеги Є. Богачевського, скликано до Чикаго в рамках 16-тих Загальних Зборів ОУВЛ в листопаді 1965 ділової наради Видавничої Комісії альманаху, на яких стверджено, що завдяки невтомній і наполегливій праці колеги Гелети зібрано такий величезний матеріал і такої високої якості й ціни, що назрів час увесь цей матеріал опрацювати впродовж

1966 року й видати друком у формі збірника. Крім цього обрано окрему Фінансову Комісію, що має зайнятися збіркою фондів на сфінансування друку. Докладніші інформації про рішення ділової наради Видавничої Комісії знайде Читач на іншому місці в цьому числі журналу.

Всі постанови й внесення Видавничої Комісії Загальні Збори затвердили й таким чином довголітні зусилля передових членів нашого Об'єднання видати український ветеринарний збірник знайшли своє позитивне, формальне закінчення. Але діло на цьому не кінчиться, бо, щоб “слово сталося тілом”, замало панероного рішення. Це рішення треба виконати! Виконати ж його можна буде тільки тоді, коли будуть потрібні фінансові засоби. Гроші на видання альманаху, репрезентативної й взагалі першої книги про українську ветеринарну професію, цієї історії про нас самих, мусимо дати ми українські ветеринарні лікарі! Це таке самозрозуміле, що можна б поставити крапку після всього написаного вище. Проте дійсність показує йнакше й крапку ставити годі.

Збірка фондів на видання нашого альманаху повинна закінчитися до кінця червня цього року. Досі неповних три десятки колег здобулися на фундації й пожертви по 100 й 50 доларів. Решта, та й то далеко не вся, посилає двадцятками. Звідси арифметика дуже проста: всіх нас — тих, що можуть фінансувати видання, — є приблизно сотня. Тридцять з нас пожертвувало вже 2550 доларів. Решта ж 70 членів ОУВЛ (але ж чи всі?) пожертвують по 20 доларів, що дасть других (проблематичних!) 1400 доларів. Разом це буде в найкращому випадку 3950 доларів. Хто ж тоді додасть бракуючих дві чи хоч би лише одну тисячу? Невже сподіватися, що прийде до нас другий наклад варягів і це раз принесе нам щось у подарунок?

Висновок чейже ясний і зробити його залишаємо сумлінню багатьох з нас.

Мирослав Небелюк

Інформативний Листок ОУВЛ

Епізоотія слинвіки 1965 року в Україні

В українській періодичній пресі на Батьківщині й поза її межами, та й у світовій фаховій літературі, надруковано минулого року багато статей на тему епізоотії слинвіки, що спалахнула в Україні восени 1965 року. Якщо говорити загально про все, що було опубліковане, то треба ствердити, що були не дуже різноманітні матеріали, від спогадів (Др. Ф. Наушник в "Америці" й "Новому Шляху", С. Куропась у "Свободі"), редакційних заміток і критичних оглядів у майже всіх українських часописах на емігранції позначили та урядовими "рекомендаціями" науково-методичної протипаніцирної Ради міністерства сільськогосподарства УРСР закінчивши. Крім цього надруковано низку наукових статей у московському журналі "Ветеринарія" та в українському "Творництві України".

Аналіза дотичних матеріалів та природних і соціально-історичних умов розвитку епізоотії в Україні дає нам можливість висловитися з цього приводу й зайняти відповідне становище.

* * *

Збудник слинвіки, вірус, належить до живих істот, що величиною знаходяться поза межами бачення за допомогою звичайних мікроскопів. Для інформації ширшого кола читачів варто подати новіші дослідження з ділянки вірології, в цьому й віруса слинвіки.

В 1892 році в Україні (у Кримській Біологічній Станції) Дмитро Івановський вперше виявив, що плямиста хвороба тютюну спричиняється невидним збудником, що проходить через бактеріальні фільтри й навіть може бути в кристалічній формі. Тепер увесь науковий світ про це згадує, але не згадує, що Д. Івановський свій винахід здійснив в Україні... З тієї пори не так то й багато часу пройшло, але наука про віруси виросла в окрему дисципліну "вірологію", а про самі віруси збудито надзвичайно важливі відомості.

Сьогодні відомі більше 200 віру-

сів, що спричиняють хвороби в людей і тварин, і 130, що спричиняють захворювання в рослин. Отже віруси це збудники хвороб у людей, ссавців, птахів, рослин і навіть у бактерій.

Відома теж величина всіх вірусів, яка вимірюється мілімікронами тобто мільйонними частинками міліметра. Бувають справжні віруси-велетні, що дорівнюють 400 - 700 мілімікронів, тобто розміром невеликої бактерії, і дуже маленькі 8 - 10 мілімікронів, що дорівнюють величині білкової молекули, наприклад гемоглобіну крові. Завдяки застосуванню електронної мікроскопії уже вивчено будову вірусів. Виявилося, що віруси мають будову кубиків, паличок, шариків, ниточок. Лише віруси бактерій, так звані бактеріофаги, мають складну будову "пуголовків", тобто вони з голівкою й хвостиковим додатком.

Хімічний склад вірусів являє собою прості сполуки нуклеопротейдів, тобто сполучення двох основних хімічних сполук — білковини й нуклеінової кислоти. Ці дві сполуки, згідно із сучасними даними біохемії, є матеріальними основами життя. Ми не подаємо докладного опису ні цих сполук, ні їх взаємного пов'язання, бо це не увійде до завдання нашого нарису. Нагадаємо лише, що вірус слинвіки, відкритий у 1897 році Лефлером і Фрошем, належить до найменших розміром вірусів. Наприклад, коли вірус пситакози має 455 мілімікронів, вірус віспи 280, то вірус слинвіки всього тільки 10 мілімікронів.

Важливою особливістю вірусів є їх життя, розмноження й розвиток. Досі ніхто з вірологів не довів, що віруси "дихають" чи мають якийсь обмін матерії; в цьому відношенні віруси ніби прості хімічні сполуки. Натомість добре вивчено "розмноження вірусів" та їх здібність заражувати живі клітини. Виявилося, що віруси живуть і розмножуються лише у відповідній живій клітині; що вони мають антигенні (імуногенні) власти-

вості й тому їх легко вивчати відповідними серологічними реакціями. В багатьох випадках віруси витворюють у клітинах специфічні включені тільця, як наприклад віруси віспи, сказу, чуми собак тощо.

Існує дві теорії щодо походження вірусів: одна каже, що вони є "істоти з доклітинного періоду виникнення життя", а друга, що віруси з'явилися після виникнення бактерій і є піби їх витвором-паразитами, бо мовляв втратили властивість синтезувати продукти обміну, маючи для свого життя все готове в живій клітині. Тепер уже розроблена спеціальна класифікація вірусів, чи точніше існує декілька класифікацій. Найпростіша з них класифікує всі віруси на чотири великих групи, дерматотропні, невротропні, органотропні й віруси злоскісних новотворів. Вірус слинвіки належить до дерматотропних, бо уражує слизові оболонки та шкіру (вим'я, піг). Переходимо до перегляду властивостей віруса слинвіки.

* * *

Вірус слинвіки уражує велику рогату худобу, свині, вівці, кози, рідше верблюдів, оленів, буйволів та людей. Порівняно до інших вірусів він дуже стійкий до зовнішніх чинників. У замерзлому ґрунті зберігається 6 місяців, у стіжку сіна 200 днів, на шкірі тварини 25-30 днів, у заморожених продуктах харчування 145 днів, в охолодженому м'ясі 50 днів тощо. До недавнього часу вважали, що існує три типи віруса слинвіки: "О", "А" та "С". Кожний з них мав свої варіанти або проміжні типи. Так то в 1931 році з Південній Африці виділили відмінні віруси: SAT-1, SAT-2 та SAT-3, (South African type). До 1961 року захворювання на слинвіку типу SAT-1 реєструвалися лише на африканському континенті, але в 1962 році, майже одночасно, вірус зазначеного типу був занесений до країн Близького Сходу: Іраку, Ізраєлю, Сирії, пізніше до Лівану, Йорданії, Туреччини, Ірану й Греції. Після докладнішого дослідження епізоотії цих країн виявилось, що в низці країн бушує зовсім новий, відмінний тип вірусу слинвіки

й його назвали "АЗІЯ-1". Цей новий тип вірусу виявився високо заразливий для місцевостей, де він раніше не зустрічався. Отже тепер існують такі типи вірусів слинвіки: О, А, С, SAT-1, SAT-2, SAT-3, та Азія-1

Результати вивчення останньої епізоотії виявили, що всі ці типи вірусів мають численні варіанти. Отже сьогодні вже зареєстровано такі варіанти різних типів: вірусу О одинадцять варіантів тобто О-1, О-2, О-3 і т.д. аж до О-11; вірусу А двадцять варіантів, вірусу SAT-1 сім варіантів SAT-2 три варіанти, вірусу SAT-3 також три варіанти. Так само й тип Азія-1 виявив тенденцію до варіації чи мінливості. В Україні до останнього випадку вважали, що існують лише типи О, А і С, а в останню епізоотію вже виявили тип Азія-1.

Тварини, що перехворіли на якийсь один із згаданих типів чи варіантів, набувають імунітет протягом року лише до даного типу, але можуть захворіти на інший тип чи варіант свого таки типу. Наявність різних типів вірусу зумовлює кількісне наростання джерел інфекції й обумовлює стійкість епізоотії. Завжди джерелами інфекції бувають хворі тварини та їх продукти, особливо молоко. Посередніми переносниками є інші тварини, птахи, знаряддя, корми, водопій, пасовища, транспорт і людина.

Щодо самого захворювання, то воно буває двох форм: звичайна доброякісна форма слинвіки й злоскісна. Від першої не великі втрати, або точніше, не висока смертність, але від другої, що супроводиться ускладненнями на ногах, ратицях, вим'ї тощо, значна смертність від 50 до 80% у зв'язку з вторинними ускладненнями та додатковими інфекціями.

* * *

В Україні раніше вважали, що тут існує лише вірус слинвіки типу О. В останні роки зареєстрували в Одеській, Миколаївській і Волинській областях також і тип А. До цих двох типів були пристосовані всі засоби боротьби, в тому й специфічні сироватки й вакцини.

Восени 1965 року в низці госпо-

дарств виявлено новий тип Азія-1. Вакцини від типу О чи А не забезпечували від захворювання на тип Азія-1 і тому цей тип надзвичайно швидко поширився. Наприклад, в одному господарстві виявлено перше захворювання 19 листопада й, не зважаючи на вжиті заходи, до кінця місяця перехворіли всі тварини, навіть ті, що не мали ніякого контакту з хворими.

Ми не маємо докладного звіту про перебіг цієї епізоотії в Україні, а лише із фрагментарних праць занотуємо, що сливівки бешувала в областях: Одеській, Миколаївській, Волинській, Полтавській, Переяславській, Хмельницькій, Житомирській, Харківській, Чернігівській та Дніпропетровській. Правдоподібно, що епізоотія охопила всю територію України. Важливо тут підкреслити, що радикальних засобів для ліквідації та припинення поширення епізоотії не вжито. Застосовувалися старі методи "карантиннування вогнищ", "ізоляції та лікування хворих", профілактичну вакцинацію та щеплення специфічних імунних сироваток тощо. Навіть урядові "рекомендації" науково-методичної протиячурної Ради міністерства сільського господарства УРСР не відважилися рекомендувати єдиного певного засобу — забою хворих тварин, а повторюють старі методи, що в даному випадку виявилися зовсім неефективними. Отже офіційні урядові документи стверджують, що причиною великої епізоотії була головним чином поява нового типу вірусу А-1. Другою ж причиною була ніби байдужість або "неоперативність" керівників господарств. Про ветеринарних лікарів не згадується, можливо тому, що офіційні версії про причини епізоотії оформлюють тепер ветеринарні чинники, а не політичні, чи таємної поліції, як то було перед другою війною із стахіботріотоксикозом, коли НКВД "визнало", що це було "шкідництво", до якого ніби то "призналися самі ветеринарні лікарі". За це знищено тоді тисячі невинних лікарів. Тепер уже вину перекладають на "керівників" господарств, невідомо тільки, чи й ка-

рають їх за це, чи обмежуються словесними "доганами".

* * *

Які ж заходи рекомендують урядові чинники та фахівці тобто автори окремих праць на тему епізоотії сливівки?

Найголовнішим протизаходом вважається "карантин" вогнища тобто господарства, населеного пункту або навіть цілого району. Карантинують на протязі всього часу тривання епізоотії й ще 30 днів після останнього випадку інфекції. На папері розписано дуже докладно, як то треба дотримуватися й здійснювати карантену. Закривати всі дороги до населеного пункту, виставляти цілодобову варту на всіх дорогах. Окремі господарства рекомендується навіть "огороджувати чи обкопувати ровом..." За господарством закріплювати й переводити на касарняне становище персонал, транспорт тощо. У випадку, коли це можна "касарнювати" персоналу, то обладнувати спеціальні "санітарні пропускники", які мають бути обладнані пароформаліновою камерою для дезинфекції одягу, душовою камерою для обмивання персоналу після праці, шафами із спеціальним одягом та взуттям. Ми навісміе подали докладніше про "рекомендації" урядових чинників, щоб показати читачеві неможливість здійснення таких заходів, бо, поперше, вони дуже складні й вимагають багато часу й великої праці, а за цей час уже всі тварини перехворіють (інкубаційний період 2 - 7 днів, а тривання хвороби 8 - 14 днів); подруге, вони все одно не забезпечують локалізації епізоотії. Крім цього, як показала практика, інфекційне захворювання, отак природно перебуває, повторюється через 6-7 місяців, а інколи навіть через рік.

В рекомендаціях та інструкціях урядових чинників і окремих фахівців багато уваги приділяється "лікуванню хворих тварин", особливо при зловідомій формі сливівки та ускладнених випадках захворювання.

Все це свідчить, що, застосовуючи такі старі неефективні методи, можна було завчасу передбачити, що во-

ни будуть даремні й що епізоотія, при наявності нового типу вірусу, пошириться на більшому просторі тобто бушуватиме так довго, поки не перехворіють усі тварини. Справді так і сталося. Описано лише один випадок у колгоспі ім. Жданова Овруцького району на Житомирщині, де ніби то "завдяки відповідним заходам, коли всі люди й тварини були переведені на касарняне становище, епізоотія не поширилася на інші населені пункти" тобто не вийшла поза межі господарства. Невідомо, як то воно там було, і чи справді такий випадок мав місце, чи може спеціально "знайдений для прикладу". Факт залишається фактом, що минулорічна епізоотія сльнявки проречістю свідчить про ветеринарно-санітарний стан тваринництва України й про неспроможність ветеринарної організації СРСР, в тому й України, справитися з епізоотією навіть у 1965 році!

* * *

А тепер дещо про соціально-економічні та історично-природничі умови виникнення та перебігу епізоотії сльнявки в Україні в 1965 році.

Найперше треба мати на увазі, що Україна належить до країн, де сльнявка завжди була й тому нічого дивного, що вона й у минулому році виникла. Україна оточена сусідами, в яких таке саме становище, а може ще й гірше. Польща, Румунія, Болгарія, Кавказ, азійські країни, Росія й Білорусь — все це країни, де сльнявка в такій чи іншій мірі панує. Характер епізоотій у цих країнах залежить від стану тваринництва тобто менш культурні тварини переносять легше, а більш культурні тяжче.

Для охорони країни від занесення сльнявки (та й інших хвороб) існує спеціальна державна карантинна ветеринарно-поліційна служба. В даному випадку ми переконалися, що ця карантинна служба своєї функції не виконує. Друге: знаючи, що країна оточена державами, що не забезпечують відповідного санітарного стану, треба бути весь час насторожени й сподіватися сльнявки в будь-який час. Вона завжди може бути занесена із сусідніх країн або виникнути так на місці. Треба було бути

відповідно озброєним, щоб у короткому часі інфекцію локалізувати й знищити. Ні такого поготівля, ні такого озброєння в Україні не було й очевидно немає.

Існують в Україні кілька солідних науково-дослідних центрів, де вивчаються віруси, як наприклад Інститут Мікробіології й Вірусології Академії Наук, Інститут Експериментальної Ветеринарії, деякі науково-дослідні інститути агрономічні та медичні, але ніде з них не вивчаються проблеми, пов'язані із небезпечкою сльнявки. Так само немає в Україні відповідної біофабрики, де б продукували вакцини та імунну сироватку для поборювання сльнявки. Не відомо нам, якого розміру біофабрика, що продукуєть сироватки проти сльнявки в Росії, бо всі вони зосереджені там.

З усього powyшого мусить бути ясно, що, не дивлячись на постійну небезпеку, проблема сльнявки в Україні, як і в цілому СРСР, знаходиться не на відповідному місці серед актуальних проблем; вона просто на просто занедбана. Таким чином треба вважати, що найголовнішою причиною минулорічної епізоотії, як і попередніх і, можливо, майбутніх, є загальна політика уряду, що занедбав таку важливу проблему.

* * *

На закінчення трохи історії. Приблизно в році 1923 чи 1924 професор мікробіології Київського Ветеринарно-Зоотехнічного Інституту, Михайло Рево, відбув наукове відрядження до Європи (Німеччини, Чехословаччини) для вивчення кількох наукових ветеринарних проблем, в тому й сльнявки. Повернувшись і привізши не тільки методи, перебрані з перших рук відповідних спеціалістів, а й штам вірусу, він розпочав працю із сльнявкою в Київському Ветеринарно-Зоотехнічному Інституті. Мав непогані наслідки. Між іншим, вперше не тільки в Україні, але навіть у всьому СРСР, застосував культивування вірусу сльнявки на морщаках. Всі українські чинники з цього дуже раділи й всіляко його працю підтримували. Здавалося, чого ще треба більше! Євчений, підтримують його всі, не тільки вчений колектив інституту, а

й Головне Ветеринарне Управління в особі д-ра К. Мартини, але Москва повернула все на свої централістично-імперіалістичні торі. Там вирішили, мовляв, нащо розділювати справу, все одно треба організувати боротьбу для всього СРСР. Треба будувати спеціальний "всесоюзний ящурний інститут".

Відрядили групу вчених уже не тільки до Європи, а й до Америки, щоб вивчати справу науковою дослідження та методів поборювання слинівки. Серед групи науковців був також і проф. О. Скоморохов, справді солідний вчений віролог, а з вірології слинівки спеціально. Відвідав він також і німецький вірусний інститут на острові Ріме. Коли він повернувся, після відповідних інформацій та урядових ухвал вирішено організувати на зразок інституту на острові Ріме "Науково-дослідний Ящурний Інститут" на острові Гродомля на озері Седігер, що знаходиться між Москвою й Петроградом.

Справді, за короткий період інститут був організований, обладнаний закордонною апаратурою, забезпечений відповідними фондами та обсаджений високо кваліфікованим науковим персоналом. Керівником був призначений уже згаданий проф. О. Скоморохов, який справді зумів швидко й добре організувати й підняти інститут на належну височінь. До речі тут згадати, що в той час крім наукових праць, що їх видавав інститут, сам О. Скоморохов написав і видрукував дуже гарну працю "Ящур", цілу велику книжку, де вперше була показана проблема в цілому. Такої праці на той час не було в усьому світі.

В інституті готували і вакцини, і специфічні сироватки та шукали нових шляхів боротьби з цим лихом. Та сумний кінець був і для інституту і для його працівників і для самого О. Скоморохова. Десь приблизно в 1936 чи 1937 році ящурний інститут передали військовій управі для організації на його базі якоїсь таємної науково-дослідчої установи, тобто для праці над бактеріологічною зброєю...

Що сталося з іншими співробітниками, не знаю, але сам проф. О. Скоморохов опинився в Білій Церкві

професором епізоотології, перед тим відбувши заслання в Азії. В Білій Церкві ми його зустріли й довідалися про долю інституту та персональні митарства його самого. Виявилось, що йому приписали "зв'язок із закордонном", тобто пригадали його наукове відрадження для організації ящурного інституту.

Варто пригадати при цій нагоді й про долю професора Михайла Рєво. В період ліквідації української інтелігенції (1929-1933) його засуджено до розстрілу, але замінено 10 роками каторги. Після цього йому якимсь чудом вдалося дістати працю у Ветеринарному Інституті в Казані, де він знову розпочав наукову працю, але вже не над слинівкою, а над іншими вірусами. Після війни вийшла російською мовою його фундаментальна праця "Вірусні хвороби сільськогосподарських тварин". Помер він кілька років тому в Києві.

Отже з усього цього висновок, що були не тільки добрі ідеї, а й спроби здійснювати боротьбу із слинівкою, були щасливі "початки", але, як усе інше в СРСР, і це також підпало під дику й безглузде переслідування.

Приходимо до остаточного висновку, що теперішній стан із слинівкою в Україні обумовлений низкою обставин, з яких найголовніша це цілеспрямована політика окупаційного режиму на знищення України. Як би не поневолення, то Україна напевно мала б значні наукові й практичні досягнення в боротьбі із слинівкою й напевне в 1965 році не були б ми свідками чергової трагедії.

Др. Іван Розгін

ВІРШІ О. ОЛЕСЯ В МУЗИЧНОМУ ОПРАЦЮВАННІ

В київському видавництві "Мистецтво" надруковано музичну збірку десяти пісень на слова відомого українського поета Олександра Олеся, які були появилися в друку під заголовком "Від льоду до льоду". Автором музики до цих пісень, призначених для дітей, є композитор Б. Фільц.

"Свобода", ч. 20 за 1966.

Фагоцитарна активність неутрофілів і моноцитів при експериментальній бруцельозі

Доповідь на П'ятій Зустрічі ОУВЛ Канади 5 вересня 1965 у Вінніпегу

Вчення Іллі Мечникова про фагоцитозу відіграло величезну роль у розвитку мікробіології та імунології. Мечников першим довів захисну роль фагоцитарних реакцій організму. Багато вчених описали досліджували фагоцитозу на великому експериментальному й клінічному матеріалі при вивченні питань імунітету, патогенезу, ефективності дії специфічних та неспецифічних лікувально-профілактичних засобів.

Тепер в імунології нагромаджено численні дані про велику різноманітність функцій лейкоцитів і клітин органів та тканин. Багато вчених встановили нові факти про роль різних видів природного та набутого імунітету. За даними Томкінса (15) і Сетера (14) та інших фагоцитарна активність моноцитів і морфологічні зміни їх клітин характерні при деяких патологічних станах організму (зростання пухлин, туберкульоз, моноцитарна ангіна тощо).

Історичний огляд проблеми

Себін (12) та її співпрацівники виявили морфологічні зміни в клітинах моноцитів, що з'являються під впливом туберкульозних бактерій. За даними цих дослідників моноцити дуже реагують і на введення ліпоїдів, виділених з культур туберкульозних бактерій; ядра моноцитів розпадаються на глибокі й з'являються двоядерні й багатоядерні клітини, спостерігаються різкі зміни в протоплазмі — зернистість і товщина дегенерації. В результаті токсичної дії збудника туберкульозу моноцити відмирають і з клітин збільнюється велика кількість фагоцитованих туберкульозних бактерій.

Характерні морфологічні зміни лімфоцитів і моноцитів при експериментальній туберкульозі описала В. П. Тульчинська в 1940 році (3). В крові й гістологічних зрізах паренхіматозних органів у кріликів, заражених куль-

турами збудника туберкульозу різної вирулентності, виявлено велику кількість лімфоцитів і макрофагів. В клітинах лімфоцитарного й моноцитарного ряду відмічено значні морфологічні зміни, що характеризуються руйнуванням ядерної субстанції — ліза, пікноза тощо.

За даними Томкінса (15) типові морфологічні зміни в клітинах моноцитів спостерігаються при малярії та анемії з протоплазмі — великі вакуолі та зернистість.

При стрептококкових і стафілококкових інфекціях у клітинах моноцитів, що фагоцитували мікробів, вакуолі, навпаки, стають дрібними й у протоплазмі показуються великі краплини товщи.

Величезне скупчення моноцитів, специфічні зміни в ядрі й протоплазмі їх клітин виявлено при лейкемії та злоякісних пухлинах.

Експериментальні дослідження встановили значення фагоцитарних реакцій у моноцитів при протитуберкульозному й протибруцельозному імунітеті.

За даними ряду дослідників моноцити імунізованих тварин мають здібність активніше фагоцитувати й руйнувати туберкульозні бактерії та бруцелі, ніж моноцити нормальних неімунізованих тварин. Так, Сетер, застосовуючи методу культивування моноцитів у тканинних культурах, встановив, що вірулентні й навіть ослаблені туберкульозні бактерії швидко розмножувалися в клітинах моноцитів і макрофагів неімунізованих морських свинок і кріликів. За даними автора розмноження туберкульозних бактерій затримується або зовсім припинюється в клітинах моноцитів морських свинок, імунізованих BCG. Фагоцитарна активність моноцитів не залежить від наявності в тканинних культурах гуморальних факторів.

Експериментальні дослідження Люрі (10) підтверджують дані, одер-

жані Сетером та іншими дослідниками, про ролі моноцитів у патогенезі туберкульозу й протитуберкульозному імунитеті. При введенні моноцитів, що фагоцитували вірулентні туберкульозні бацили, в передню камеру ока кріликів Люрі показав, що патологічний процес розвивався швидко, якщо моноцити були одержані з ексудату червоної порожнини нормальних морських свинок. Змін в очному яблуці не було, або патологічний процес був незначний, якщо до передньої камери ока вводилися моноцити від імунних до туберкульозу морських свинок. Моноцити, як і в досліді Сетера, культивувалися в спеціальному середовищі, на яке наносили вірулентні туберкульозні бактерії.

Значення моноцитів, як фагоцитарних елементів, в патогенезі бруцельозу було відмічене рядом дослідників.

При бруцельозі типу *melitensis* збільшується кількість моноцитів, з'являються клітини велетні, змінюється форма й внутрішня будова їх так, що важко відрізнити їх від макрофагів.

Леброн і Стайнебрінг (11) культивували моноцити в спеціальному середовищі й висівали з це середовище культуру бруцелів певної концентрації (10 мільйонів клітин). Дослідження авторів показали, що бруцелі не розмножуються й зазнають розпаду в протоплазмі моноцитів, які були одержані з організмів морських свинок, імунізованих проти бруцельозу. В клітинах моноцитів, вилучених з ексудату червоної порожнини нормальних тварин, бруцелі зберігали життєздатність і розмножувалися.

Фріман і Вана (7) також виявили інтенсивне розмноження бруцелів у культурі моноцитів від нормальних тварин. Автори показали, що навіть незначна кількість клітин вірулентних бруцелів здібна розмножуватись в моноцитах нормальних тварин. Не встановлено ніякого зв'язку між вірулентністю штамів бруцелів і швидкістю їх розмноження в середині клітин, що фагоцитували їх моноцитів.

Мета дослідів

В даній роботі ми вивчали в по-

рівняльному аспекті фагоцитарну активність неутрофілів і моноцитів у тварин, імунізованих, різними за своїми антигенними властивостями, бруцельозними вакцинами, та в тварин, заражених культурами бруцелів типу *bovis* і *melitensis*. Нас цікавило питання: які види лейкоцитів активніше фагоцитують бруцелі й чи можна використати показники фагоцитарної активності моноцитів для оцінки антигенних властивостей вакцин та біологічних властивостей різних штаблів бруцелів.

Методика й матеріали

Перитонеальний ексудат, багатий на моноцити, ми одержували від морських свинок, сенсibilізованих різними бруцельозними вакцинами й штабами. Здорові тварини — контрольна група, не сенсibilізувалися бруцельозними антигенами. Досліджувано 20 тварин, по чотири в кожній групі.

Одну групу морських свинок імунізовано "аспіриновою" вакциною, яка готувалася з вакцинного штаму бруцелів № 19, проведеного кризь організм морської свинки. Ця культура оброблялася 0.2% аспірини через 4 доби в термостаті при 37° С. Аспірина вбивала бруцелів й викликала деякі зміни антигенних властивостей клітин. За нашими даними "аспіринова" вакцина не викликає в організмі експериментальних тварин утворення антитіл і стримує фагоцитарну активність неутрофілів щодо бруцелів.

Другу групу імунізовано вакциною штаму № 19.

Тварини третьої групи дістали підшкірно культуру бруцелів типу *bovis* — штаму № 1425.

Тварини четвертої групи — штаму бруцелів типу *melitensis* М.

Вакцини й культури вводилися підшкірно — один мільярд тіл в одній мілілітрі.

До імунізації й на 15-тий день після неї, коли показники фагоцитарної активності неутрофілів найвищі, у піддослідних і контрольних тварин досліджувано периферичну кров — ставлено опсоно-фагоцитарну реакцію, вираховувано фагоцитарний показник за Штрітером: кількість бруцелів, фагоцитованих одним неутрофілом. Опсоно-фагоцитарна ре-

акція ставилася з культурою бруцельштаму 19.

У ці ж терміни в усіх тварин паралельно вивчалася фагоцитарна активність моноцитів за такою методикою: з досліджуваних і контрольної груп відбирались тварини, яким вводилося внутрічревно 10 мл розчину глікогену (0.01 мг на 1 мл ізотонічного розчину) для нагромадження моноцитів у перитонеальному ексудаті. Через 5 днів тварин убивали, знекровлювали й вводили в черевну порожнину розчин цитриннокислого натрію (в такому ж співвідношенні, як для постановки онсоно-фагоцитарної проби). Потім розкривали черевну порожнину й піпеткою набирали ексудат. До 9 мл ексудату, який містить моноцити, додавали 1 мл суспенсії дводобової культури бруцельштаму 19 (10 мільйонів мікробних тіл на 1 мл). Ексудат брали з черевної порожнини кожної піддослідної тварини. Суміш ексудату з культурою бруцель швидко виливали в чашку Петрі, на дні якої були прикріплені тонкі скляні палички, що ділили дно чашки на сектори. Предхетні скельця квадратної форми вміщували в термостат з температурою 37° С на одну годину. Протягом цього часу лейкоцити масами осідали на скельцях і фагоцитували бруцелі. Через годину скельця виймали, видаляли ексудат шляхом промивання розчином цитриннокислого натрію й фарбували методом Гімса (Giemsa). В мазках підраховувались моноцити, що фагоцитували бруцелі, і кількість бруцель, фагоцитованих поодинокими моноцитами. Брався до уваги ступінь завершеності й незавершеної фагоцитозу бруцель моноцитами перитонеального ексудату. Вивчалась морфологія моноцитів.

Результати досліджень

Порівняльне вивчення фагоцитарної активності неутрофілів і моноцитів в експериментальних тварин, імунізованих вакцинами й заражених культурами бруцель волового та овечого типу, показало, що фагоцитарний індекс для цих видів фагоцитів не адекватний.

“Аспіринова” вакцина стримує фагоцитарну активність не-

трофілів і моноцитів. Відмічено різкі зміни морфології клітин у тварин: моноцити в стані розпаду; протоплазма в багатьох клітин зруйнована, місцями видно лише ядра або великі клітини з двома ядрами, оточені тонким шаром протоплазми.

У тварин, імунізованих вакциною штаму 19, фагоцитарний показник підвищувався й досягав 32 у моноцитів і 24 в неутрофілів. Форма клітин моноцитів не відрізнялася від нормальних, але в протоплазмі гостро виражена зернистість і відмічувалася пухкість - клітини дещо набухли.

Культура бруцельштаму 1425 викликала у морських свинок підвищення фагоцитарної активності в більшій мірі, ніж вакцина штаму 19. Фагоцитарний показник у моноцитів — 44, неутрофілів — 30. Кількість моноцитарних клітин збільшувалася, з'являлися дрібні форми; в протоплазмі посилювалася зернистість, ядра зміненої форми, контурів протоплазми не видно; зовнішній вигляд клітин відрізнявся від нормальних форм.

Введення культури бруцельштаму М теж викликало підвищення фагоцитарної активності лейкоцитів: фагоцитарний показник у моноцитів — 38; клітини великі, видовженої форми; в протоплазмі велика зернистість і великі вакуолі; ядра менші, ніж у нормальних клітин. Фагоцитарний показник у неутрофілів — 28.

Контрольна група: В неімунізованих морських свинок фагоцитарний показник у моноцитів — 18, у неутрофілів — 16. Моноцити зберегли типову форму ядра, але протоплазма змінена, краї нерівні.

Характерно, що в усіх тварин, крім контрольних, встановлено завершену фагоцитозу бруцель моноцитарними клітинами й незавершену фагоцитозу в неутрофілів. В полі зору мікроскопу - в мазках з ексудату морських свинок дослідних груп — виявлено багато моноцитів з фагоцитованими бруцелями.

Аналізуючи одержані дані, вважаємо за можливе зробити висновок, що фагоцитарний показник у неутрофілів у всіх досліджуваних групах був нижчий. Активніші в антигенному відношенні вакцина штаму 19 і куль-

тура бруцельштаму 1425 викликали значне підвищення фагоцитарних реакцій в організмі експериментальних тварин. В імунізованих морських свинок моноцити перитонеального ексудату відзначались яркіше вираженою фагоцитарною активністю, ніж невтофіли периферичної крові.

Висновки

При введенні бруцельозних вакцин і культур експериментальним тваринам відмічено різну фагоцитарну активність невтофілів і моноцитів. Фагоцитарна активність моноцитів імунізованих тварин вища, ніж у невтофілів.

Бруцельозна вакцинаштаму 19 і культура бруцель типу *bovis* (штам 1425) найактивніші в антигенному відношенні: вони викликали значніше підвищення фагоцитозу бруцель моноцитами й невтофілами, ніж "терміновий" вакцина й штам типу *melitensis*.

У тварин, сенсибілізованих антигенами, встановлено завершену фагоцитозу бруцель моноцитами й незавершену фагоцитозу бруцель невтофілами.

Фагоцитарна реакція у клітин моноцитарного ряду супроводжується появою змінених форм, характерних для певного виду вакцин і культур бруцель.

З активності фагоцитарних реакцій невтофілів і моноцитів можна оцінювати антигенні властивості вакцин і вакцинних штамів.

Фагоцитоза бруцель моноцитами перитонеального ексудату імунізованих тварин є більш демонстративним показником антигенних властивостей бруцельозних вакцин і культур, ніж фагоцитоза бруцель клітинами невтофілів.

Др. Іван М. Чинченко

Література:

1. Мечников, И. И.: Невосприимчивость в инфекционных заболеваниях. Москва 1947.
2. Мечников, И. И.: Вопросы иммунитета. Избранные произведения. Учение о фагоцитах и его экспериментальная основа. АН СССР, 1951.
3. Тульчинська, В. П.: До 75-тиріччя фагоцитарної теорії імунітету І. І. Мечникова. Архів Патології, 6, 1953, стор. 3-12.
4. Castaneda: Brucellosis. Am. Rev. Microbiology, 4: 331, 1950.

5. Dawney, H.: Handbook of Hematology. Hoeber, N.Y., 1938.

6. Evans: Brucellosis in the United States. Am. J. Public Health, 37: 193, 1947.

7. Freeman, B. A. and Vana, L. R.: Host — parasite relationship in Brucellosis. Jour. of Infect. Diseases, Vol. 102, 1958.

8. Huddleson, J.: Brucellosis in Man and Animals. The Commonwealth Fund, N.Y., 1943.

9. Huddleson, J.: Immunity in Brucellosis. Bact. Rev. 6: 139, 1942.

10. Lurie, M. B.: Brucellosis. J. of Experimental Medicine, 96, 137, 1952.

11. Pomales Lebron, A., Warren R. Stinebring: Intracellular Multiplication of Brucella abortus in normal and immune mononuclear phagocytes. Proceedings of the Society for Experimental Biology and Medicine. Vol. 94, No. 1-2, p. 78, 1957.

12. Sabin, F. R.: Physiolog. Revs., 12, 141, 1939.

13. Suter, E.: The Multiplication of the Tubercle Bacilli within Normal Phagocytes in Tissue Culture. The Journal of Experimental Medicine. Vol. 86, No. 2, p. 137, 1952.

14. Tomkins, E. H.: Leucocytic Functions. The Monocytes. Annals of the New York Academy of Science. Vol. 59, art. 5 pp. 732-745, 1955.

15. Tomkins, E. H. and Cunningham, R. S.: Handbook of Hematology. Hoeber, New York, 1938.

ВТРАТИ АМЕРИКАНСЬКОГО ТВАРИНИЦТВА

Держання Рада Дослідів З/А (National Research Council) подала цікаву статистику втрат, що їх зазнає американське тваринництво в наслідок хвороб сільсько-господарських тварин. Страти ці досягають близько два мільярди доларів річно.

І так, всякі хвороби свиней, головню інфекційні й паразитарні, спричиняють у загальному шкоди на 819.44 млн. доларів річно. Деякі із цих хвороб, як атрофічний риніт, приносять 14 млн. втрат; чума свиней — 48.6 млн.; лептоспіроза — 112 млн., а запалення вим'я — 225.9 млн. доларів річно.

У корів лише дві хвороби, запалення вим'я й транспортна гарячка (shipping fever), спричиняють втрати у висоті 250 млн. доларів.

Антракс, лептоспіроза, анаплазмоза, хвороби дихальних органів у птиці — це недуги, що наносять додаткові матеріальні втрати тваринництву.

Рада Дослідів закликає збільшити кадри ветеринарних лікарів, вишколити більше допоміжного персоналу, побудувати більше дослідних станцій та винаходити їх модернішим лабораторним устаткуванням. На цю справу планує видати в найближчих 5 роках близько 100 млн. доларів. (Modern Veterinary Practice, April 1965).

Подав Др. П. Сениця

Вроджена ненормальність чи запалення ножаних подушечок в однорічної гуски?

(Власний випадок)

До однієї з альбертських птахом'ясарень, що є під державним наглядом, привезено восени 1960 року для ветеринарно-лікарського обсліду також деяку кількість гусей. Відомо, що у водного птаства, а зокрема в гусей, не трапляються так часто ненормальності чи хвороби, як, наприклад,

найшли рогові новоствори, симетрично розміщені на зовнішніх пальцях обох ніг (див. рис 1). Хворобові зміни були дуже схожі на себе, майже ідентичні з вигляду, ліза дещо більша від правої. Коли дивитися на них із середини (див. рис. 2), вони подобали на малі конити новонародженого

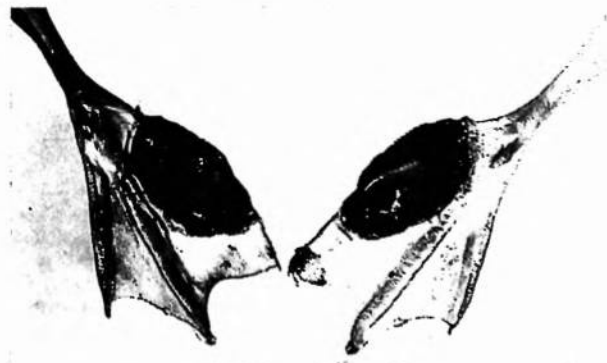

Рис. 1 — Рогові новоствори на стопах гуски, бачені знизу.

Рис. 2. — Новоствори, бачені з профілю й з середини.

у курей чи навіть індиків. Проте нам вдалося зареєструвати дуже рідкісний випадок, про який автор хотів би поінформувати своїх професійних колег.

Під час звичайної прозірки більшої кількості гусей в одній з них ми

лошати, близько п'ять сантиметрів заввишки. Обидві підшви були гладкі й сходжені; птах, очевидно, не міг дотикати землі нормально, але мусів ходити на цих наростах, ніби на милицях. На кожній підшві можна було побачити велику тріщину, наслі-

док тріснення. Обидві зовнішні поверхні, помітно шорсткі, виявляли півкруглі місця, зайняті дуже важким запаленням. Дві з половинною кісточкою обох зовнішніх пальців були покриті вгорі описаними змінами, а між третім і четвертим пальцями виникла семіанкілоза (синдактилія). Обидва суглоби виявили тяжкі запальні зміни хронічного характеру. Пазури мали нормальний розмір, але були деформовані. Середні пальці на обидвох ногах були до деякої міри недорозвинені, здається, як наслідок невживання.

У поставленні діагнозу вирішальні можуть стати такі зміни: 1. подагра, 2. хронічні нариви суглобів, 3. запалення ножаних подушечок, 4. вроджена ненормальність, мутація, з уваги на симетричне положення її майже ідентичний вигляд, 5. шкурні нарости (cornua cutanea), відомі теж під назвою кератом (keratomata), 6. стафілококовий артрит.

Дискусія: Описаний вгорі випадок — дуже рідкісний, єдиний у практиці автора; здається, також єдиний у ветеринарній літературі.

Щоб затримати препарат у ненорушному виді для сфотографування, автор вирішив роговин повотворів не надтинати. Тому автор поставив тимчасову діагносту "вроджена ненормальність", узалежнюючи її від лабораторних вислідів.

Лабораторні висліди: Гістологічні обсліди виявили наявність хронічних наливів ножаних подушечок. В середині зміни виказали ропу й некротичну тканину та були оточені довкола роговою верствою. Додаткові обсліди методою «P.A.S.» дали негативний вислід. Обсліди за допомогою барвлення методою «Glynn» виявили стафілококові колонії у зовнішніх верствах. Проте вони могли бути вислідом вторинного занецищення. Бактеріологічні досліди з численних місць не дали ніякої культури на поживках агару з кров'ю.

Лабораторна діагноза: Хронічні нариви ножаних подушечок (bumble-foot).

В заключенні треба поставити один запит: чи можна чогось навчити-

ся з помилкової діагнози її, якщо так, чого? На нашу думку, можна навчитися багато, а головне — спонукати всіх зацікавлених присвячувати більше уваги подібним випадкам у терені.

Якщо це не була вроджена ненормальність, то, на думку автора, вроджена нахильність (предиспозиція) була причиною вгорі описаного випадку.

Др. Корнель Триліх

Література:

1. Biester, H. E., and Schwarte, L. H.: Diseases of Poultry. Fourth Ed. The Iowa State Univ. Press, Ames, Iowa, 1959, — pp. 1031-1033.
2. Evans, L. H., Jenny, J. and Raker, Ch. W.: Surgical Correction of Polydactylism in the Horse. J.A.V.M.A., No. 12, Vol. 146, 1965, — pp. 1405-1408.
3. Reinhardt, R.: Lehrbuch der Geflügelkrankheiten. Third Ed. H. Schaper, Hannover, 1946, — pp. 13-347.

НОВА ПРАЦЯ Д-РА К. ТРИЛІХА

C. Trylich: Coligranuloma (Hjarre's Disease) in Turkeys. Canadian Veterinary Journal, Vol. 7, No. 2 — February 1966.

Д-р К. Триліх з Едмонтона, член редакційної колегії "Інформативного Листка ОУВЛ" та визначний співробітник нашого журналу, опублікував у "Канадському Ветеринарному Журналі", в ч. 2 за лютий 1966, свою чергову, цікаву працю про рідкісне у свійського птаства захворювання, відоме під назвою колігранульом, збудником якого являється *E. coli*.

Стаття описує три випадки цієї хвороби, заобсервованих автором в індиків під час праці в штабом'ясарні при інспекції свійського дробу. Цей хворобовий стан ідентифікує автор з т. зв. недугою Гярре (Hjarre's Disease), що вперше була описана в Швейції в 1945 році. Основою для такої ідентифікації були анатоми — патологічні зміни й бактеріологічне обслідування репортованих випадків.

Недуга виявляється звычайно в спорадичній формі, але деколи набирає серйозніших пропорцій. Важлива вона не тільки своєю великою подібністю, макроскопічно й гістологічно, до інших гранульоматозних станів, особливо туберкульози, але також і великими втратами, які вона може спричинити.

У випадках подібної натури радить автор провести, перед встановленням остаточної діагнози, кількакратне бактеріологічне дослідження на відсутність кислотоопірних мікроорганізмів, щоб вилімінувати туберкульоз, як можливого спричинника анатомо — патологічних змін.

M. M. H.

3 новішої ветеринарної літератури

НОВІ КНИЖКИ

1. В. Савицький: **Основи біохімії. Видання "Здоров'я", Київ 1965, стор. 614.**

Хоч книжка призначена для студентів і лікарів людської медицини, то одначе в однаковій мірі причиниться, після прочитання, до підвищення рівня знання ветеринарного лікаря й зрозуміння нових здобутків медицини взагалі.

В останніх десятиках років більшість досягнень медицини спираються на здобутках біохімії. Автор старався, щоб його підручник відповів рівневі сучасної науки й тому його книжка заслуговує вивчати на те, щоб знайти місце в бібліотеці лікаря.

James Archibald: Canine Surgery. Am. Veter. Publications, Wheaton, Ill., pp. 1024.

Це другий більший підручник хірургії малих тварин, виданий цим видавництвом. Книжка подає найновіші здобутки з ділянки хірургії малих тварин. Автори поодиноких відділів обговорюють загальні хірургічні принципи включно з анестезією так локальною, як і загальною, а описи хірургічних випадків всіх частин тіла й органів. Дуже докладно обговорюють автори ортопедичні випадки й відомі хірургічні інтервенції. На особливу увагу заслуговує факт, що автор доповнив свій підручник описом захворювань і пошкоджень хребта і вмісту спинномозгового каналу та подав відповідні хірургічні операції.

Підручник виданий на гарній папері, з численними проглядними ілюстраціями, що полегшує читачеві розуміти зміст підручника й техніку окремих операцій.

M.V.P. "Red Book". Vol. 3. Modern Veterinary Practice. Am. Veterin. Publ. Inc., Wheaton, Ill.

Ця книжка черговий 3-тій том відомої книги "Red Book", в якій колектив авторів обговорює: а) паразитизм у великих тварин; б) плани й організації клінік для великих і малих тварин; в) список ветеринарної літератури, ліків та інструментів і г) важливіші хвороби ссавців літаків.

William G. Magrane: Canine Ophthalmology. Lea and Febiger Publ. Co., Philadelphia, 1965, pp. 240.

Ця книжка відомого науковця й практика, доповідача на курсах з з'їздів ветеринарних лікарів з ділянки хвороб очей малих тварин, почастилася в продажі при кінці 1965 року. Хоч книжка займається тільки хворобами й лікуванням очей у псів, то все ж таки допоможе практикові в його праці при лікуванні очей в інших тварин. Підручник написаний доступно, може надто телеграфічним способом, вимагає в деяких питаннях докладнішого обговорення хвороб, а в читача попереднього підготування. Текст проглядний, з численними чорними й кольоровими ілюстраціями та діаграмами, облегує читачеві зрозуміти обговорюване питання й засвоїти собі техніку хірургічних операцій. Текст книжки позначений числами на візі біблії, що полегшує читачеві знайти бажане місце в тексті, на який посилається автор.

Це єдиний підручник з офтальмології в американській ветеринарній літературі, що на-

загал небагата на офтальмологічні праці, бо, крім окремих статей в журналах і розділів у книжках про недуги очей в малих тварин, нічого поважнішого досі не дала. Бракує також підручників очних хвороб у котів і птахів, а з цими проблемами практик щораз частіше зустрічається. Для інформації практиків варто згадати про більш закордонні підручники з ветеринарної офтальмології: 1) R. H. Smythe: *Veterinary Ophthalmology*. London 1956, pp. 356. 2) Heinrich Jakob: *Tierärztliche Augenheilkunde*. Berlin 1920.

B. F. Hoerlein: Canine Neurology, Diagnosis and Treatment. W. B. Saunders Co., Philadelphia 1965, pp. 303.

В чотирьох головних розділах книжка обговорює загальну провірку здоровельного стану нервової системи, захворювання й лікування периферичної нервової системи, пошкодження хребта і вмісту спинномозгового каналу й мозку. Автор подібно й проглядно реферує не лише захворювання, лікування, медичне й хірургічне, нервової системи собак (частинно й котів), але подає також діагностичні методи з поясненнями про радіографію, електро-енцефалографію та різні лабораторні дослідження.

Численні великі діаграми й ілюстрації полегшують читачеві й розуміння поодиноких випадків і тим самим підвищують вартість книжки. Це нове видання з ділянки неврології собак збагачує ветеринарну літературу. Варто згадати, що раніші видання в німецькій та англійській мовах про нервові хвороби малих тварин, головню всім, корисно доповнюють це нове видання Гершліна й заслуговують на згадку: **Frauchiger und Fankhauser: Die Nervenkrankheiten unserer Hunde. Medizin. Verlag Hans Huber, Bern 1949; S. 184. 2) John T. McGrath: Neurologic Examination of the Dog. 2nd Ed. Lea and Febiger Publ. Co., Philadelphia 1960; pp. 281.**

G. H. Arthur: Wright's Veterinary Obstetrics. 3rd Ed. Williams and Wilkins Publ., Inc., Baltimore 1964; pp. 549.

Книжка займається положенням голови великих тварин, а малими тваринами лише принагідно. Зредагована вона на візі відомого підручника проф. Бенеша. Нове видання значно поширене й обговорює розвиток плоду, його аномалії, ушкодження при родах та неспадковість великих тварин. Книжка спирається на техніку й досвід англійських авторів і з уваги на нові методи заслуговує на простудювання.

M. W. Fox: Canine Behavior. Charles C. Thomas Publisher, Springfield, Ill., 1965; pp. 137.

Немає сумніву, що кожна тварина має свою "тваринну душу", свої навики, примхи, прив'язання, уподобання й т. п. Щораз більше ветеринарних лікарів починає вивчати психологію тварин. У німецькій фаховій літературі вже давніше появилася книжка "Душа тварин", а тепер ось і в англійській мові про поведінку пса. Ця книжка напевно буде дуже корисною для практиків малих тварин, бо допоможе їм докладніше зазначити з

Шістнадцяті Річні Загальні Збори Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки

XVI Річні Загальні Збори Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки відбулися 6-го листопада 1965 року в доміні спортивного Т-ва "Леви" при 2353 Вест Чикаго-Авеню в Чикаго. Участь у зборах взяли 23 члени особисто та 37 членів кореспонденційним шляхом по надісланні заповнених формулярів. Разом управлених до голосування було 60 осіб.

З терену прибули: почесний голова — проф. д-р І. Розгін (Ілліной) та колеги: Р. Барановський (Вашингтон, Д. К.); Я. Н. Гелета (Вашингтон, Д. К.); С. Гуляй (Вискансин); Я. Михайлович (Індіана); Р. Курилас (Південна Дакота) та Р. Погорельський (Ілліной).

З Чикаго прибули на збори почесний член — о. д-р І. Чинченка та колеги: Є. Богачевський, П. Гладкий, Я. Данилишин, Г. Логинський, Б. Машинський, В. Петрина, В. Помирко, П. Погода, Т. Ващинська-Рудавська, І. Рудавський, П. Сеніца, Б. Ткачук, В. Федиченко, А. Шпур і В. Ястрембський.

Кореспонденційним шляхом участь взяли: А. Базар (Торонто, Канада); В. Балько (Вінніпег, Канада); М. Варусевич (Огайо); Ю. Барчинський (Лондон, Канада); В. Білецький (Огайо); Ю. Білик (Пенсильванія); В. Богонович (Дітройт, Міш.); С. Винярський (Клівленд, Огайо); М. Гладішевський (Калгарі, Канада); В. Голяк (Дулют, Мін.); Н. Давидович (Мішіген); С. Дершко (Саскатун, Канада); Б. Дробочкий (Кентакі); М. Захарієвич (Філадельфія, Па.); Р. Заяць (Вінніпег, Канада); Б. Кондра (Філадельфія, Па.); В. Копач (Нью-Йорк); О. Коропей (Род Айленд); І. Куйдич (Нью Джерзі); М. Ловчий (Данія); В. Малиновський (Огайо); З. Михайлюк (Рочестер, Н. Й.); М. Мичковський (Клівленд, Огайо); А. Моспанюк (Торонто, Канада); М. Небелюк (Саскатун, Канада); Яр. Онуферко (Едмонтон, Канада); П. Остапчук (Ст. Поль, Мін.); М. Прихідко (Вінніпег,

Канада); П. Решетник (Денвер, Колорадо); Р. Романович (Вінніпег, Канада); С. Сабара (Вінніпег, Канада); Ю. Свищук (Ст. Люїс, Мізурі); Є. Суховерський (Німеччина); Ф. Телішевський (Огайо); Ф. Ткачук (Мішіген); І. Янчишин (Дітройт, Міш.); Р. Яців (Гаррісбург, Па.).

Збори відкрив о. год. 7-мії вечора голова Є. Богачевський, вітаючи учасників з терену й Чикаго, а зокрема прийнятих у залі гостей: д-ра В. Трухлого — голову Українського Лікарського Т-ва Північної Америки, Відділ Ілліной; д-ра А. Горчинського; м-ра М. Головатого; почесного голову ОУВЛ — проф. д-ра І. Розгона; почесного члена ОУВЛ — о. д-ра І. Чинченка; колегу Р. Куриласа з далекої Півд. Дакоти та нового члена ОУВЛ — колежанку Т. Ващинську - Рудавську.

Після цього Збори вшанували одномінутою мовчанкою пам'ять померлих у цьому році членів ОУВЛ: професора Іллі Григоренка та колег — М. Дудинського, О. Дуткевича, Д. Нестюка й Р. А. Семкова.

Голова Є. Богачевський запросив до Почесної Президії Зборів почесного голову — проф. д-ра І. Розгона й почесного члена — о. д-ра І. Чинченка. Зборами проводили: колега Р. Барановський — голова, колега Я. Н. Гелета — заступник, а секретарював колега П. Попович.

Прочитано такий порядок нарад:

1. Відкриття Загальних Зборів.
2. Вибір Президії.
3. Верифікація протоколу попередніх Загальних Зборів.
4. Звіти Головної Управи, Управ Відділів, Редакції журналу "Інформативний Листок" і Редакції Альманаха.
5. Звіт Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами.
7. Схвалення абсолютної уступаючої Управи.
8. Вибір нової Управи й інших органів т-ва.
9. Праці Палати й затвердження бюджету на 1965/66 рр.
10. Внесення та побажання.
11. Закриття Зборів.

Усні привіти склали: від Відділу УЛТПА Ілліной голова його — д-р В.

"душею" пса, зрозуміти краще його різноманітну, нормальну й особливу ненормальну, поведінку й у випадку останньої дати власникам фахові пояснення й поради.

Подав Др. П. Сеніца

Трухлій, бажаючи успіхів у дальнійшій праці ОУВЛ та у виданні Альманаха; колега Я. П. Гелета від Відділу ОУВЛ Схід; почесний голова проф. І. Розгін від УВАН та від себе особисто.

Колега П. Сениця відчитав письмові привіти Зборам, що їх надіслали: почесні члени ОУВЛ - д-р А. Базар з Торонто й д-р М. Ловчин з Данії; Управа ОУВЛ Канади; Відділ ОУВЛ — Клівленд; головний редактор "Інформативного Листка ОУВЛ" — колега М. Небелюк з Канади та колеги: В. Білецький, В. Е. Голіян, С. Дершко, Б. Дробочський, О. Короней, І. Куїдич, А. Моспанюк, З. Михайлюк, М. Прихідко, П. Решетник, Ю. Свинчук, Ф. Телішевський та І. Яничинини.

До верифікаційної комісії для перевірки протоколу попередніх Загальних Зборів обрано колег Г. Лозинського й І. Рудавського.

Описі приступлено до звітів з діяльності Управи. Перший звітував голова ОУВЛ, колега Є. Богачевський.

Звіт голови, колеги Богачевського

У плані праці Головної Управи було: посилити акцію за приєднання нових членів, підготувати й zorganizувати Четвертий З'їзд Українських Ветеринарних Лікарів з нагоди 15-річчя існування ОУВЛ, придбати фонди на видавання чотирьох чисел "І. Листка" річно, замість трьох, та брати активну участь в українському суспільному житті.

До надбавь в організаційній діяльності треба зарахувати приєднання 4-ох нових членів, колег Богдана Клименка, Тетяни Рудавської, Івани Балницької-Яцик й Романа Яськова. У результаті цього число членів на черговий рік, mimo поважних втрат у наших рядах, залишилося без змін, тобто 138. При цьому треба відмітити дуже відрядне явище кращого й більшого, ніж досі, зацікавлення нашим товариством з боку деяких колег. Найкращим доказом цього може послужити факт, що двох колег, що досі залягали із своїми членськими внесками, без натиску й спонуки з боку Головної Управи, самі вирівняли свої грошові зборгування, яких від років не платили.

Щодо підготовки З'їзду, то Голов-

на Управа мала деякі труднощі технічного порядку, а зокрема стояла перед важкою проблемою й невідомим, чи вдасться він, як це було минулими роками, чи буде невдача. Ця проблема стала гострою тим більше, що думки членів щодо цього були дуже поділені. Можна сказати, що З'їзд був ще одною пробою наших сил і в цьому змаганні ОУВЛ вийшло переможцем та здало свій іспит блискучо. Майже одна третина всіх членів, розкинених у діаспорі, прибули з різних далеких сторін ЗДА й Канади, щоб узяти участь та цим самим довести, що доля нашого професійного товариства їм не байдужа. Виправді великі фінансові витрати, зв'язані з підготовкою З'їзду, що могли заневищити грошового прибутку й підсилити каяу, то, все ж, моральної, а зокрема престижної, успіх цього З'їзду такий великий, що вартий був заходів і витрат. На заклик Головної Управи багато колег не тільки вилатили свої пожертви у висоті 10 доларів, але ще й прибули й то з дуже далеких сторін, тоді, коли інші не прибули й не вилатили своїх датків на встановлення З'їзду. В цьому й причина, що під матеріальним оглядом З'їзд не був успішний, але, на щастя, обійшлося без дефіциту.

З'їзд показав понад усякий сумнів, що наше Об'єднання є житальною організацією з добрими перспективами на майбутнє. Звичайно, що це дуже причинилося до піднесення духа та було заохотою для колег до дальшої праці. Признання для нашого Об'єднання від української громади було чи не найкращим дарунком для членів Управи й тих, що трудилися й не жаліли свого дорогого часу, а то й грошей, для справи.

Дуже успішним був теж З'їзд колег у Вінніпегу з нагоди Загальних Зборів ОУВЛ Канади. Шістьох колег з дружинами із ЗДА взяли участь у цьому З'їзді, з них трьох виступили з доповідями, а один у мистецькій програмі. На Зборах між іншим вирішено вплачувати з Канади до каси Головної Управи в ЗДА 15 доларів від кожної вкладки на витрати, зв'язані з друком нашого журналу. Висутні колеги із ЗДА в суперлятивих

висловлювалися про організацію та співпрацю канадських колег.

Об'єднання було репрезентоване на всіх важливіших загально-національних імпрезах. З місцевим Лікарським Т-вом ми продовжували традиційну приязну працю, а наші члени брали численну участь в імпрезах Лікарсько-го Т-ва. Крім цього наші члени є активними в різних інших суспільних організаціях.

На окрему увагу заслуговує наш журнал-квартальник "Інформативний Листок" та його теперішній редактор, колега М. Небелюк у Канаді. Появу цього журналу, що під цю пору являється єдиним українським ветеринарним журналом, бо Советська Україна такого не має, треба вважати дуже позитивним здобутком. Про це вже були прихильні згадки в нашій пресі, в яких дописувачі не щадили найбільших похвал та висловлювалися з найбільшим признанням та подякою для організаторів. Звичайно, що це в першу чергу заслуга редактора, який із посвятою та самовідреченням дбає про наш журнал та докладно всіх зусиль зробити його ще кращим, хоч він уже тепер є досконалим у змісті та оформленні. За цю його жертвенну працю та відданість справді належить-ся колезі М. Небелюкові від нас усіх глибока вдячність та подяка.

Сьогодні відбулася сесія членів Видавничої Комісії Альманаха - Збірника, звіт з якої подасть головний редактор Збірника, колега Я. Гелета.

На закінчення звіту голова подякував усім членам Головної Управи за зразкову співпрацю та всім колегам, що виявили добру волю й хотіння співпрацювати з Головною Управою. Така постава значно полегшувала й упрощувала працю голови. Передаючи пост голови колезі Сениці, як голові - електові з минулого року, колега Богачевський висловив запевнення, що праця нового голови буде більш успішною для добра Об'єднання, бо обов'язковість, точність та пильність, а передусім почуття відповідальності є питомі для нового голови. Він просив усіх про співпрацю з колегою Сеницею для спільного добра.

Рік XVII, Ч. 1 (64), Січень - Березень 1966.

Звіт секретаря

Діловодство секретаря вів колега Сениця, бо обраний секретар, колега Ястрембський, був зайнятий приватними справами й не міг ним займатися. Управа відбула 15 засідань і 2 ширших сходин. До Управи вплинуло 157 листів, а від Управи вислано 250.

Звіт організаційного референта колеги В. Помірка

Він назвав цей рік — роком двох З'їздів, у Чикаго й Вінніпегу. За підготову Четвертого З'їзду ОУВЛ у Чикаго, що його влаштувала Головна Управа, організаційно відповідав орг. референт. Хоч немало було перешкод, Управа доложила всіх зусиль, щоб цей наш З'їзд випав гідно. Нині з перспективи кількох місяців можна сміло сказати, що імпреза не тільки, що вдалася, але причинилася до збільшення морального капіталу ОУВЛ у загальному. Моральний успіх дуже великий, матеріальний ніякий. Це тому, що лиш 42 колеги відгукнулися на заклик ГУ й прислали свої пожертви на підготову З'їзду в сумі 10 дол. кожний. Решта колег залягали досі. Для порівняння: на З'їзд у Клівленді вплатило 65 колег. З цього висновок, що успіх, гідний українського ветлікаря, може бути запевнений тільки тоді, коли ми всі без винятку будемо причетні до справи і в такій чи іншій формі запевнимо свою співпрацю. Нас ринчує замало, щоб ми могли ділитися на ліпших і гірших. Співпраця всіх є наказом хвилини. Теж до Управи треба чергуватися, не відказуючись.

Управа під головуванням колеги Є. Богачевського була енергійна й активна. Поїздка шістьох колег з дружинами на З'їзд до Вінніпегу це ще один доказ правильнішого розуміння й прив'язання до своєї професії тих колег, що не пожаліли труда, грошей і часу для справи. За це належить їм признання від нас усіх. Одні з нас дають багато, може аж забагато тоді, коли інші зовсім не причиняються до успіху. Такий стан не дає запоруки доброго розвитку т-ва.

Перед нами тепер одне з найбільших завдань: видати історію про нас, про наше Об'єднання, про нашу про-

фесію. Запляноване видання Альманаха - Збірка повинно бути ділом не тільки однини, але всіх нас без винятку. Сповнивши це діло, ми, поза межами рідного краю, можемо спокійно зійти із сцени життя з почуттям добре виконаного обов'язку професіоналістів, синів поневоленої, але не скореної Батьківщини. Я виправді дав свою згоду залишитися ще й цей рік в Управі, але так воно не повинно бути. Життєва дорога нас старших добігає кінця. Тому нам уже час і пора на "відпочинок". Ми затривожені смертю аж чотирьох колег в одному році, а трьох перейшло на емеритуру. Колега Помірко закінчив свій звіт апелем до молодших колег, щоб перебирали провід т-ва, бо від цього залежатиме доля його доля.

Звіт скарбника, колеги В. Петрини, за діловий рік 1964/65

Прибутки:

Сальдо з поперед. року	\$182.64
Членські внески	\$1213.72
Прибутки з імпрез (вечері)	\$22.00
Датки на 4-тий З'їзд	\$180.00
Датки на пресфонд	\$30.35
Прибутки із забав	\$1423.19
Самопоміч (дивіденди)	\$5.68
Разом:	\$3357.58

Витрати:

"Инфор. Листок"	\$1050.68
Даток Т-ву "Леві"	\$50.00
Витрати на 4-тий З'їзд	\$1585.15
Допомога студ. вет. мед.	\$20.80
Оголошення в "Свободі" й "Українському Житті"	\$82.00
Вінець на могилу с.п. п. Д. Нестюка	\$25.00
Адмін. витрати (друки)	\$153.57
Даток на пам'ятник Т. Шевченка	\$15.00
Даток на альманах Союзу Українок Америки	\$10.00
Разом:	\$2992.20

Зіставлення:

Прибутки:	\$3357.58
Витрати	\$2992.20
Сальдо:	\$365.38

Звіт колеги М. Небелюка, редактора "Інформативного Листка" за час від 20.XI.1964 до 23.X.1965

У звітному часі появилися три випуски "Інформативного Листка". Перший випуск на 35 сторінок друку, з обкладинкою, як Число 4 (59) за останній квартал 1964 року. Другий випуск на 32 сторінки друку, з обкладинкою, як Число 1 (60) за перший квартал 1965 року та вкінці третій випуск на 38 сторінок друку, з обкладинкою, як Число 2(61) за другий

квартал 1965 року. Разом 105 друкованих сторінок. Четвертий випуск як Число 3 (62) за третій квартал 1965 року вже в друкарні й повинен появилися в листопаді 1965.

Про сам журнал, себто про його форму, зміст і вигляд не буду говорити, бо кожний член журнал отримує й бачить, як він виглядає та що в ньому надруковане. В дискусії над цим звітом кожний зможе висловити свої критичні зауваження, чи есенціальні побажання щодо змісту та способу редагування.

Коло співробітників журналу залишилося майже без змін. Появилось лише кілька нових імен, з яких треба згадати особливо колегу Трילіха з Едмонтона, що регулярно присилає добрі й цінні праці для публікації в нашому журналі, та колегу Тимняка з Кракова, якому журнал задячує постійний огляд ветеринарної літератури з Польщі й УРСР.

Із членів редакційної колегії активно співпрацюють у більшій чи меншій мірі тільки колеги: проф. Розіні, проф. Чинченко, д-р Трילіх, д-р Сеніч, д-р Барановський, д-р Романович та д-р Гіль.

Редактор листів у звітному році 177 листів, а отримав за цей час 162. Ця жава й інтенсивна інформація спричинилася у великій мірі до того, що журналові ніколи досі не бракувало матеріалів для публікації.

Крім усієї редакційної праці й аереписки з авторами, співробітниками та багатьма іншими кореспондентами з-поміж членів ОУВЛ, як теж і з-поза професійних наших кіл, редактор виконував також усе технічно-адміністративну роботу з експедицією журналу включно.

Слід згадати, що 15 серпня 1965 редактор дав вичерпні інформації про "Інформативний Листок ОУВЛ" в інтерв'ю з представником Канадського Державного Радіо (СІБІСІ), п. Омеляном Бачинським з Монреалю. Це інтерв'ю було томою передачі СІБІСІ, призначеної для України, в дні 22 вересня 1965.

У праці над журналом натрапляє редактор на низку труднощів, з яких найголовніші є дві:

1. Брак помічників або хоч одного помічника. До журналу приходять публікаційний матеріал дуже першорядної якості так щодо форми, як і змісту. Досі не було ні одного випадку, щоб прислану статтю, чи працю, можна було відразу занести до друкарні. Кожна стаття вимагає основного мовного, стилістичного й композиційного оброблення, а оглядає ще й перепишання на машині чи руко. Це забирала таку кількоть часу, що одна особа не встигає впоратися й тому багато різних матеріалів довго лежать невикористаними. Крім цього, з уваги на свої службові обов'язки, редактор цілими місяцями буває поза Саскатуном і цей час є також цілком втрачений для журналу, що в свою чергу потягає за собою значне опізнання в його появі.

2. Другою великою трудностю є сама друкарня, що неспроможна друкувати журнал на визначений час. Владаючи браком ліногетистів, що знав би так - як українську мову, опричинює знову велику затрату часу на читання безконечної корекції й виправлювання друкарських помилок.

Фінансовий звіт

Детальні звіти й подрібні грошові розчислення разом з оправдуючими документами за друк кожного випуску "Інформативного Листка" виставлено своєчасно Головній Управі

ві в Чикаго на руки скарбника д-ра В. Петрини, де їх можна переглянути. Тут обмежуюся тільки загальними коштами, витраченими на поодинокі випуски журналу, що були такі:

Витрати:

1. Число 4 (59) за 1964 рік
2. Число 1 (60) за 1965 рік
3. Число 2 (61) за 1965 рік

Кан. дол.	Ам. дол.
387.20	362.29
369.60	344.87
351.32	325.29

Разом 1108.12 1032.45

На покриття повищих видатків отримано в звітному часі:

1. Сальдо з Числа 3 (58) за 1964	195.09	182.32
2. З каси ОУВЛ — Чикаго, 4 січня 1965	213.75	200.00
3. З каси ОУВЛ — Чикаго, 8 лютого 1965	321.00	300.00
4. З каси ОУВЛ — Чикаго, 10 травня 1965	268.43	250.00
5. Пресфонд (Леринко, Наумик, Небелюк)	35.35	32.98
6. З каси ОУВЛ — Чикаго, 19 липня 1965	216.00	200.00
7. Пресфонд (Триліх, Небелюк)	35.00	32.68
8. З каси ОУВЛ Канади-Вінніпег, 12 жовтня 1965	200.00	186.84
9. З каси ОУВЛ — Чикаго, 15 жовтня 1965	107.10	100.00
Разом:	1591.72	1484.82

Залишилося на руках у редактора на оплату 3-тього (62) випуску "Інформативного

Листка" за 1965 рік: 483.60 канад. доларів, тобто 452.37 американських доларів.

Інші звіти

Звіт редактора Альяманаха - Збірника, колеги Я. Н. Гелети. Тому, що цей звіт покривається з тим, що його склав колега Я. Гелета на ділових нарадах Видавничої Комісії Альяманаха-Збірника, відсилаємо ВІП. Читачів до цього звіту, що його друкуємо на іншому місці.

Потім прочитано звіт Управи Відділу в Клівленді (Огайо), який теж містимо на іншому місці. Нечисленний Відділ у Дітроїті з уваги на те, що в останньому році померли аж три Колеги цього Відділу, рішено на пропозицію колеги Янчишина зліквідувати.

Тим часом оголошено пропозицію колег Г. Лозинського й І. Рудавського, членів Верифікаційної Комісії, щоб прийняти до відома протокол попередніх Загальних Зборів і його затвердити. Збори прийняли й затвердили протокол.

Черговим звітодавцем був колега Арсен Шпур, що виступав від імені Контрольної Комісії. Після перевірки книги протоколів і касової книги стверджено, що всі цифрові дані в касовій книзі згідні із залученими довідками в плат і витрат. Контрольна Комісія в складі двох членів ставить внесення на схвалення абсолюторії уступаючій Управі.

Дискусія над звітами

Опісля приступлено до дискусії над звітами. В першу чергу прочитано всі письмові зауваження й побажання колег з терену. Між іншим зауваження були такі: колега І. Куйдич пропонує, щоб Загальні Збори відбувати що два роки, а колега Б. Балько пропонує, щоб Об'єднання нав'язало тісніші зв'язки з американськими професійними товариствами й виїшло з гетта.

Після прочитання цих побажань і пропозицій розгорнулася жвава дискусія над звітами, в якій брали участь: проф. Розгін та колеги Гелета, Помірко, Петрина, Сениця, Лозинський, Гладкий, Барановський, Богачевський.

В основному дискусія зводилася до видавничих справ, тобто видавання журналу "І. Л." та Альяманаха-Збірника. Дискутанти підкреслювали велику роль, що її для життя й розвитку Об'єднання, а зокрема для налагодження співпраці поміж його членами й не-членами у всьому світі, відіграє наш журнал "Інформативний Листок". Загальні Збори висловили признання головному редакторові, колезі М. Небелюкові, за його солідну й жертвенну працю та за дуже дбайливе редагування журналу. Підкреслено теж ве-

лику працю, що її вклав колега Я. Гелета при редагуванні Альманаха-Збірника. Загальні Збори вважають, що наш журнал і видання Альманаха повинні бути в наступній каденції предметом спеціальної уваги нашого Об'єднання, а керівні органи повинні подбати, щоб забезпечити журналові й Альманахові всі потрібні фінансові ресурси.

Справу продажу книжок колеги А. Саса-Яворського, що ще залишилися, з якого дохід був передбачений на витрати з виданням Альманаха, рішено остаточно закінчити, передаючи їх до книгарень до розпродажу та до бібліотек.

Стверджено з великим вдоволенням, що кожний новий рік праці Об'єднання є змістовнішим та діловішим. Колеги щораз інтенсивніше виявляють себе в різних ділянках праці, що можна завважити із прізвиськ у газетах і журналах, а зокрема в суспільно-громадському житті. Приклад, гідний наслідування, колеги з Канади, що власними силами сфінансували один зшити енциклопедії Українознавства, заслуговує на окреме відмічення.

Висловлено побажання, щоб нова Управа упорядкувала архів і примістила його в когось із колег, найідеальніше власника лікарні, та зробила його доступним для всіх. Стверджено, що деякі колеги, що раніше дописували до журналів, тепер чомусь перестали.

По дискусії та відповідях приступлено до голосування над внесенням Контрольної Комісії на схвалення абсолюторії дотеперішній Управі. Загальні Збори одноголосно схвалили абсолюторію.

Вибір нових органів

По короткій перерві приступлено до вибору нової Управи та інших керівних органів Об'єднання.

Номінаційна Комісія в складі колеги П. Гладкого, І. Рудавського й В. Фединака зголосила до Президії Зборів список кандидатів до керівних органів т-ва. Тому, що іншого списку не зголошено, проведено голосування, в наслідок якого зголошений Номінаційною Комісією список прийняти Загальні Збори одноголосно. Голова Президії ствердив, що голосували 23

прийняти в залі, а 37 членів голосували за цей список письмовим шляхом, надсилаючи заповнені формуляри до голосування.

Таким чином нову Управу обрано в такому складі: 1. Проф. Др. І. Розгін — історичний голова; 2. Др. П. Сениця — голова; 3. Др. В. Петрина — заст. голови й голова-елект; 4. Др. Р. Романович — заст. голови; 5. Др. В. Помірко — секретар; 6. Др. В. Ястрембський — скарбник; 7. Др. В. Фединак — орг. референт; 8. Др. А. Шпур — господар - бібліотекар; 9. Др. Б. Мішкевич — член Управи; 10. Др. І. Рудавський — член Управи.

До Контрольної Комісії обрано: Др. Є. Богачевський — голова; Др. Т. Ткачук — секретар; Др. І. Бялоскурський, Др. Я. Михайлович і Др. С. Гуляй — члени.

Товариський Суд: Др. Г. Лозинський — голова; Др. П. Гладкий — секретар і Др. Я. Ткачук — член.

Редакційна Колегія "Інформативного Листка": Др. М. Небелюк — головний редактор; Др. Р. Барановський і Др. Р. Романович — заступники; члени: Др. І. Розгін, Др. І. Чинченко, Др. А. Базар, Др. В. Голяня, Др. Я. Гелета, Др. Є. Гіль, Др. П. Сениця, Др. Т. Ткачук та Др. К. Трילіх.

В міжчасі зголосив телефонічно свій приїзд колега Маріян Пенсак, який спеціально приїде з Айови, але, на жаль, з опізненням.

В ході дальших нарад вирішено припинити висилку "Інформативного Листка" тим колегам-членам, що залягають із своїми членськими внесками, але після непереможного повідомлення їх і пригадці. Виявилося, що тільки 65 членів вплатили свої членські внески.

Управа ОУВЛ Канади повідомила ГУ, що на Зборах у Вінніпегу вирішено вилачувати до каси Головної Управи, починаючи з 1-го січня 1965, 15 доларів від члена, залишаючи три долари на свої витрати.

Опісля продискутовано всі письмові завваження й побажання колег-членів з терену: Колега Куйдич запропонував відбувати Загальні Збори кожного другого рік з доповідями й товариською зустріччю. Впливати на ко-

лег, щоб займали становища в навчальних установах, а це напевно позитивно вплине на покращання нашого журналу та дасть заохоту молоді до студій ветеринарної медицини. Об'єднання повинні очолювати все нові люди з новими ідеями.

Колега Остапчук пропонує втягнути колеґ, що стоять осторонь Об'єднання, а це найкраще робити через тих колеґ-членів, що приятелюють з ними. Колеґа Прихідко пропонує приєднати до ОУВЛ тих колеґ, що тут родились. Колеґа Балько пропонує, щоб до Управи входило більше колеґ з Канади. Управа ОУВЛ Канади задумує поробити заходи зареєструватися у всеканадській асоціації. Багато колеґ з терену висловили побажання, щоб Альманах появився в найкоротшому часі. Прийняти прийняти завваги колеґ з терену з зацікавленням і доручили новообраній Управі розглянути ці пропозиції та поробити відповідні заходи для їх реалізації.

Схвалено бюджет ОУВЛ на діловий рік 1965/66, в якому передбачено:

Прибутки:

Сальдо з 1964/65	365.38
Членські внески	1000.00
Дохід з забави	150.00
Разом:	1515.38

Витрати:

«Інформаційний Листок»	1250.00
УККА	25.00
Український Нац. Музей — Чикаго	10.00
Допомога колеґам і студентам	50.00
Адміністративні витрати	75.00
Репрезентація	50.00
Ко.УС	10.00
Святоточні оголошення	45.38
Разом:	1515.38

У зв'язку з бюджетом порушено справу нашого представника на Загальні Збори УККА. З уваги на перенесення колеґи М. Барусевича, що виконував цю функцію, доручено Управі порозумітися з колеґою Барусевичем, чи він згідний далі її виконувати, бо якщо ні, тоді звернутися до Управи Відділу-Схід у цій справі. Разом з цим доручено ГУ унормувати справу покриття коштів, зв'язаних з висилкою наших представників на наради ОУККА, чи інші важливіші конвенції. Також Управи Відділів повинні діста-

вати від Головної Управи частину грошей від виплачування внесків на покриття своїх витрат. Дуже важливою справою, що її треба розглянути та взяти до уваги, це допомога нашим колеґам у Польщі.

Врешті приступлено до обговорення справи Альманаха й схвалення усіх постанов та побажань ділових нарад його Видавничої Комісії. У висліді дуже конструктивної дискусії схвалено прийняти всі запропоновані внесення Видавничої Комісії Збірника, а зокрема:

Залишити 15-тиособовий склад ВКЗ в складі, як раніше, а для справнішого переведення кінцевої стадії редакційних справ вилонити редакційну колеґію, до якої покликано, крім головного редактора — колеґи Гелети, ще проф. І. Розгона, Р. Барановського й Теодора Ткачука, при чому Р. Барановський погодився перебрати функцію секретаря цієї колеґії.

До Фінансової Комісії ввійшли: Є. Богачевський — голова, С. Дершко, С. Луговий, А. Моспанюк, Богдан Ткачук і В. Петрина — члени.

Одобрено нарис збірника ч. 3, а для сфінансування цього видання рішено започаткувати збіркову акцію поміж членами, підшукуючи фондаторів, що влатили б по 100 дол., жертводавців по 50 дол., та просити решту членів вносити пожертви в сумі 20 дол. на покриття коштів видання, що передбачаються на близько шість тисяч доларів. Рішено, що матеріяли до друку повинні бути підготовані впродовж 1966 року.

У висліді нарад прийвні колеґи спонтанно відгукнулись й влатили або задекларували по 100 дол. на видавничий фонд Альманаха. Влатили готівкою по 100 доларів: колеґи Помірко, Сениця, Петрина, Михайлович, а задекларували по 100 доларів: колеґи Барановський (ініціатор видання Альманаха), Богачевський, Гелета, Лозинський, Погорецький, Рудавський, Б. Ткачук, Пенсак, Шпур, Ястрембський і Данилишин.

Вкінці новообраній голова, ко-

лега Сениця, подякував учасникам Зборів за довіря та просив про співпрацю, закінчуючи своє слово парфразою слів Верховного Архидієско-на кардинала Сліпого: "я буду таким головою, якими Ви будете чле-

нами". Національним гимном закінчено Збори.

Після Зборів відбулася спільна вечеря в кафетерії школи при катедрі св. о. Миколая.

Роман Барановський

Ділові Народи Видавничої Комісії Альманаха ОУВЛ

В рамках Шістнадцятих Загальних Зборів ОУВЛ ЗДА й Канади, що відбулися 6-го листопада 1965 у Чикаго, Іл., Видавничі Комісія Збірника (ВКЗ) відбула з членами Головної Управи безпосередньо перед Зборами чергові ділові наради, що були заплановані згідно з передбаченою програмою.

Участь у нарадах взяли: голова, колега Є. Богачевський, і голова-елект, колега П. Сениця, від Головної Управи, та члени ВКЗ: колега Я. Гелета — головний редактор Збірника, проф. др. І. Розгін, Р. Барановський, І. Бялоскурський і В. Помірко.

Ділові наради відкрив о год. 10-тій рано голова ОУВЛ, колега Є. Богачевський, привітав учасників та попросив до слова головного редактора збірника, колегу Я. Гелету.

Колега Гелета заявив на вступі, що про сьогоднішні наради були своєчасно повідомлені всі члени ВКЗ, але, не маючи змоги прибути через різні перешкоди, вони виправдали свою відсутність. Видавничі Комісія Збірника складається тепер із 15-ти осіб. Для пригадки: на 13-тих З. Зборах в 1962 році поширено ВКЗ до 14 осіб, а на 14-тих Зборах в 1963 р. її доповнено ще 2-ма колегами. В міжчасі один член ВКЗ, колега В. Бялий, помер. Теперішній склад ВКЗ такий: Я. Н. Гелета — головний редактор і члени: А. Базар, Р. Барановський, Є. Барановський, І. Бялоскурський, Є. Гіль, М. Заяць, О. Корсунський, А. Моспанюк, М. Небелюк, В. Помірко, І. Розгін, Р. Романович, Т. Ткачук та І. Янчишин. Крім цього, до ВКЗ входить кожночасний голова ОУВЛ.

У звіті про стан видання колега Гелета коротко розглянув дотеперішню діяльність ВКЗ та подав до відома пророблену нею підготовчу й ор-

ганізаційну працю для видання збірника. Загальний стан матеріалів задовільний, однак міг під цю пору бути кращим. Завдяки посильним заходам та відданій допомозі окремих колег та посторонніх, прихильних нашій справі, осіб ВКЗ зібрала багато цінних матеріалів з архівних Збірок ЗДА, Канади, Польщі й України. Виявилось, що в основному друкована спадщина українських вестикарів не багата й мало доступна. Через це треба було побороти чимало труднощів в комплектуванні потрібних матеріалів.

В редакційній течії зібрано доволі багато статей, опрацьованих нашими колегами й також авторами з-поза наших кіл. Основна частина матеріалів, розшуканих в архівах, вже зложена й у найближчій часі буде передана колегам - авторам до опрацювання. Незначні, але важливі своїм змістом, матеріали ще бракують. В цьому напрямку вже пороблено заходи й є надія, що вони увінчаються успіхом.

З уваги на те, що члени ВКЗ розкинені в діаспорі, живуть на різних континентах і технічно не можливо зібрати їх разом, учасники сьогоднішніх ділових нарад повинні розглянути весь матеріал і встановити реченець його видання.

З черги колега Гелета подав зібраним новий нарис збірника ч. 3, складений на підставі матеріалів, що вже частково опрацьовані або вимагають ще остаточного оформлення. За представленим пляном статті, що становитимуть основу збірника, своєю тематикою й змістом будуть нові й тому не буде ніяких передруків ні з "Інформативного Листка", ні з інших видань. За це промовляє обставина, що редакторів пощастило

знайти багато цінних матеріалів у різних бібліотеках і було б прогірхом їх не використати. Це тим більше важливе, що таким чином піднесеться вартість самих статей і збірника в цілому.

На зміст збірника зложаться ось такі основні статті: ветеринарна медицина й її вплив на людство й поступ; матеріали до історії розвитку української ветеринарії; охорона тварин у давнім українським праві (початки ветеринарного судівництва); ветеринарна освіта й школи на українських землях; Ветеринарний факультет УТГП в Мюнхені; організаційне життя й діяльність українських студентів ветеринарії медицини на рідних землях і поза її межами; списки українських ветлікарів докторантів та їх докторських праць; організаційне життя й товариства українських ветеринарних лікарів; ветеринарна періодика та видання; організація ветеринарної справи на українських землях; матеріали до історії ветеринарної науково-дослідної справи в Україні; суспільна ветеринарія на українських землях; участь студентів ветеринарної медицини й ветлікарів у боротьбі за волю й державність; з життя й побуту українських ветлікарів на еміграції; хорові гуртки студентів ветеринарії на Батьківщині й поза її межами; поста-ті ветеринарних лікарів; спогади, некрологи, образки з ветеринарного життя й резюме.

В заключенні колега Гелета відмітив, що з основних справ, що їх треба на цих нарадах частинно налагодити чи остаточно вирішити це - зміст, форма, величина, мистецьке оформлення, назва збірника, справа мовного редактора, кошторис, друк та фонди на видання.

В дискусії, що вив'язалася й тривала майже повних п'ять годин, обмірковано детально всі справи й у висліді висловлено низку побажань та постановлено таке:

1. Залишити Видавничу Комісію Збірника в такому складі, як раніше, тобто 15-тиособовий склад, як повище.

2. Для справнішого переведення кінцевої стадії редакційних справ виловити редакційну колегію, що її

завданням було б допомогти головному редакторові Збірника. До цієї колегії запрошено проф. І. Розгона та колег Р. Барановського й Т. Ткачука, при чому колега Барановський перебрав обов'язки секретаря редакційної колегії.

3. Створення фінансової комісії в складі: колега Є. Богачевський - голова, і члени: колеги С. Дернко, С. Луговий, А. Моспанюк, Б. Ткачук і В. Петрина.

4. Одобрено нарис збірника ч. 3 й рішено підготувати матеріали до друку впродовж 1966 року.

5. Для сфінансування цього видання рішено започаткувати збіркову акцію поміж членами, підшукуючи фундаторів, що вплатили б по 100 доларів, жертводавців, що вплатили б по 50 доларів, а решту членства просити внести свої цеголки в сумі 20 доларів на покриття коштів видання, що виноситимуть близько шість тисяч доларів.

6. Мовну редакцію доручити проф. Р. Завадовичеві й частину готових матеріалів передати до виправлення ще в цьому році (1965), а решту надсилати в міру їх надходження.

7. Передбачається, що збірник матиме від 400 до 500 сторінок друку.

8. Справу тиражу залишено поки що відкритою з тим, що примірники будуть у твердій обкладинці. Передбачається приблизно від 600 до 800 примірників.

9. Устійнення назви збірника доручено редакційній комісії та Головній Управі.

10. З уваги на високі кошти видання висловлено побажання, щоб подавати до збірника тільки вартісніші й вибрані світлин.

11. Щодо змісту, то висловлено побажання, щоб по можливості дучити статті з подібною тематикою в одну більшу статтю й оберігатися повторень. Це відноситься головню до статей про життя студентів ветеринарії поза межами України.

12. Всі ці побажання й постанови ділових нарад ВКЗ передати Загальним Зборам ОУВЛ до затвердження.

На цьому ділові наради закінчено.
Р. Б.

Звіт з діяльності Відділу ОУВЛ-Огайо за 1965 рік

Звичайно успішність праці Товариства мірється кількістю відбутих засідань Управи, числом висланих листів чи станом каси. Застосувавши цю мірку до нашого Відділу, справа виглядала б так: Засідань Управи відбуто 240; протоколів не писано; голова й секретар працюють разом і майже щоденно обговорюють справи Об'єднання. Вилинуло три листи від Головної Управи; на всі листи відписано. Стан каси вже від трьох років: 3.65 доларів.

Виглядало б отже, що стан безнадійний. Відділ не має рації існування. Так але одначе не є й у загальному наш Відділ може похвалитися гарними успіхами:

У травні 1965 відбулася Товариська Стріча з гостинному домі П-тва Телішевських, получена з доповіддю колеги Малиновського, яка викликала цікаву й палку (українську!) дискусію, що була доказом дійсного зацікавлення колег фаховими питаннями. Дві інші доповіді вже зголошено на майбутнє.

В цьому самому місяці колега Курилас висвітлює для Відділу Союзу Українок у Кентоні фільм про Федеральну перевірку М'яса в ЗДА, даючи відповідні пояснення й відповідаючи на численні запити.

При кінці цього ж місяця трьох колег з дружинами (Барусевич, Курилас і Телішевський) взяли участь у 4-му Ювілейному З'їзді нашого Об'єднання в Чикаго.

В серпні відбулася знову Товариська Зустріч - Пікнік в Арчболді, Огайо. Пікнік цей заплановано в полюванні дороги між Клівлендом і Чикагом та під боком Дітройту в надії на участь колег із цих міст. На жаль, ніхто з Дітройту ні з Чикага не прийшов. Сама стріча одначе відбулась у дуже приємному настрої завдяки ввічливості й старанням милих господарів, П-тва Юзвяків.

Наші колеги беруть теж жваву участь у громадському житті. І так: колега Мичковський є головою "Рідної Школи" в Клівленді, колега Малиновський членом Комісії для набуття Платової Площі в Огайо, а колега

Курилас є довголітнім головою Відділу Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) в Кентоні, Огайо.

Не можна теж поминути жертвенної й успішної праці наших Пань в рамках нашого Відділу, що велась згідно з рішенням і директивами Надзвичайних Зборів після 4-го Ювілейного З'їзду Об'єднання в Чикаго.

Поза родинними обов'язками вони знаходять вільний час і охоту до громадської праці. І так Пані: Мичковська, Малиновська й Телішевська вчителюють у суботній "Рідній Школі" в Клівленді, а Пані О. Курилас являється однією з основниць і довголітньою вчителькою в українській суботній школі в Кентоні. В цьому ж самому місті Пані: Барусевич і Курилас організували Відділ Союзу Українок Америки й за короткий час зуміли також організувати кілька вдалих імпрез для української й американської публіки, які мали широкий відгомін у місцевім радіо й пресі.

Отже дев'ять членів Об'єднання, розпорошених в стейті Огайо, живуть і працюють для добра нашого Об'єднання й українського загалу згідно з давніми традиціями українських ветеринарних лікарів на Батьківщині.

За Управу Відділу:

Др. Степан Курилас, секретар
Др. Микола Барусевич, голова

20-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОУВЛ НА ЧУЖИНІ

В лютому цього року минуло рівно 20 років з часу, коли заходами відданих своїй професії українських ветеринарних лікарів засновано в 1946 році в Мюнхені в Німеччині "Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів на Еміграції", що згодом, з виїздом більшості його засновників і членства до ЗДА, було відновлене на північно-американському континенті й тут продовжує свою працю по нинішній день.

Згадуючи цю знаменну річницю в житті й історії організованої української ветеринарної професії, редакція "Інформативного Листка" сердечно вітає всіх Засновників і перших Членів цього Об'єднання з його 20-літнім ювілеєм. Незалежно від цього редакція поробить захо-

Загальні Збори Відділу ОУВЛ-Схід у Філадельфії

Тринадцяті річні Загальні Збори Відділу ОУВЛ-Схід відбулися в неділю, 31 жовтня 1965, у приміщенні Союзу Українок Америки при 4939 — 12 Вулиця у Філадельфії. На збори прибули два колеги з Вайнстеду, один з Мейнплевуд, один з Вашингтону, а решта місцеві — разом 12 членів; поштою прислали заповнені анкетні листки 5 колег. Разом участь у зборах брали 17 членів.

Збори відкрито вшануванням мовчанкою померлих у діловому році членів ОУВЛ і президента УНР, д-ра Степана Витвицького. Зборами провела президія в складі колег: І. Куйдич — голова й М. Захарієвич — секретар. Після прочитання й затвердження попереднього протоколу звіт з діяльності Управи склав голова, колега Ю. Білик.

Зазначивши на вступі, що приймаючи пост голови Відділу, він добровільно зголосився взяти цей обов'язок, тому трактував його дуже серйозно й у співпраці з іншими членами Управи намагався розгорнути діяльність Відділу в міру всіх можливостей. Зовнішньо праця Відділу зосереджувалася на репрезентації нашого Об'єднання у важливіших громадських відзначуваннях людії всенационального значення.

Від нашого Об'єднання вітали Усусусів у 50-ліття створення цього українського легіону на святковому бенкеті, що його так величаво влаштували українські організації Філадельфії, представники Відділу — колеги Ю. Білик і Ю. Цегельський.

Дня 10 квітня 1965 голова Відділу, колега Білик, зложив від Об'єднання привіт заслуженому акторові й режисерові Богданові Паздрієві з нагоди відзначення громадянством ювілею його акторської діяльності.

Колега Ю. Цегельський був представником від ОУВЛ у громадському

комітеті для вшанування пам'яті полковника Мельника з приводу його смерті.

Колега Білик склав привітання УНСоюзові в 75-ліття його існування, яке філадельфійське громадянство відзначило в місяці червні. Численна участь наших колег на репрезентативному балю була відмічена балевим комітетом.

На запрошення Управи Відділу Союзу Українок колега Білик брав участь, як представник ОУВЛ, і був запрошений до почесного стола на бенкеті, влаштованому з нагоди 75-ліття пані М. Чайковської, матері нашого визначного колеги с. п. Юрія. Колега Білик сказав кілька слів, характеризуючи постать, діяльність і заслуги, зокрема для української ветеринарії, сина ювілятки — д-ра Юрія Чайковського. Крім колег Білика, Намика й Цегельського ще й інші члени Відділу були на цьому ювілейному бенкеті, що відбувся 16 травня 1965.

Наш Відділ помістив привіт і оголошення в програмовій книжці з нагоди посвячення церкви Царя Христа на Найствані у Філадельфії. На святковому бенкеті було багато колег нашого Відділу. Кошти привіту покрили члени Відділу.

Голова, колега Білик, брав участь у семінарі — серії викладів, зорганізованих Т-вом українських інженерів, і як представник від Об'єднання був привітаний організаторами.

На цьому кінчилась діяльність Управи на зовні, бо наступили літні місяці й тоді послаблюється все громадське життя. Уже після вакацій колега Ю. Цегельський взяв участь 25 вересня 1965 у громадській нараді, скликаній УККА в справах відзначення 25-ліття існування й діяльності УККА, підготовки кампанії для збірки національного датку й влаштування Українського Дня й фестивалю молоді.

Треба теж згадати, що товариське життя поглибилось й у середині Відділу. З цією метою Управа влаштувала 5 грудня 1964 надзвичайно успішну товариську зустріч для вшанування нашого колеги-сеньйора, д-ра Т.

ди, щоб цей ювілей був відзначений на сторінках нашого журналу відповідною статтею від когось із основоположників цієї першої української ветеринарної організації на чужині.

Мамчур, а далі ширші сходи́ни члені́в 6 березня 1965 у до́мі коле́ги Кондри, на яких наш коле́га-маляр виголо- сив гарну доповідь про мистецтво, і вкінці 2 жовтня 1965 ширші сходи́ни в до́мі коле́ги Куйдича у Вайн- ленді, спо́лучені з відвіди́нами ля- бораторії, в якій він працює. В цих останніх сходи́нах фреквенція коле́г була дуже слаба. Взагалі, брак заці- кавлення діяльністю Відділу з боку більшо́сти члені́в гру́бим му́ром сто́яв на перешко́ді усі́йму до́брим пля́ном Управи. Провадилася широ́ка коре- спонденція, запро́шення, повідо́млен- ня, але коле́ги не були́ ласкаві відпо́відати на закли́ки Управи. В за- ключенні́ голо́ва визна́в, що дія́льність Управи не була́ успі́шною саме́ з ви́ще подани́х причи́н.

Фіна́нсових засоби́в Відді́л не мав і діло́вий рік закінчи́вся дефі́цитом, що його́ му́сили покрити́ при́йвні члені́. Тому́, що́ Голо́вна Управи не при- сила́є нале́жного Відді́лові відсо́тку від членськи́х вкладо́к, всі́ кошти́, по- wią́зані з подоро́жами, репре́зента́цією, кореспонден́цією то́що, покривали́ члені́ Управи.

Пі́сля звіту Контро́льної Комі́сії й схвалення́ абсолю́торії уступаю́чій Управі́ обрано́ на 1966 рік **нову́ Управу́** в тако́му скла́ді: **Др. Ю́рій Бі́лик** — голо́ва; **Др. Богдан Бу́рбело** — заст. голо́ви; **Др. Мирон Захари́евич** — секре́тар-скарби́н; **Др. Ю́рій Цегель- ський** — зовні́шні зв'язки́ та **Др. І́ван Га́лій** — чле́н.

До Контро́льної Комі́сії обрано́: **Др. Франц Нау́мик** — голо́ва; **Др. Т. Мамчу́р** і **Др. І. Куйди́ч** — члені́.

В дискусі́ї над пля́ном дія́льності до́ручено́ но́вій Управі́ наві́язати ті́сні зв'язки́ з профе́сійними органі́за- ці́ями украї́нських ліка́рів та інже́нерів, поши́рити пра́цю в профе́сійній пло- щині́ влаштува́нням відпо́відних до- повідей, а та́кже оживи́ти й погли́бити то́вариське жи́ття в сере́дині Від- ді́лу.

Коле́га Кондра́ піддав думку́, що́б наш Відді́л дав сво́ю фі́рму для ви- ставки́ його́ карти́н, а коле́га Ге́лета пода́в проє́кт, що́б замі́сть Відді́лу в Ді́троїті, що́ через сме́рть трьох коле́г дуже́ зма́лів, створи́ти відді́л у Нью-Йорку́ для тих коле́г, що́ живуть на про́сторі́ між Нью-Йорком і Ді́троїтом.

Секці́ї Дру́жин при Відді́лі не створи́ло, бо при́йвні Па́ні вислови́ли- ся, що́ тако́ї секці́ї не тре́ба́ т́м біль- ше, що́ а́самі́ ня́кого прави́льника, що́ норму́є би́ її дія́льність. Зрешто́ю, за́вжди́ до́сі знаходи́лися й зна́йдуться на майбу́тнє охочи́ Па́ні́ помо́гти Від- ді́лові в органі́зації́ імпре́з.

Деле́гатом на Загальні́ Збори́ ОУВЛ у Чика́го обрано́ коле́гу Я. Ге́лету, що́ пода́в та́кож по́вні інфо́рма- ці́ї про Альма́нах, що́ має неза́баром появи́тися дру́ком. Відді́л пля́нує від- зна́чити в 1966 році́ 70-лі́тній ювіле́й проф. д-ра́ Серге́я Краше́нні́кова, чле́на нашо́го Відді́лу й почесно́го чле́на ОУВЛ.

Збори́ закінчи́лися о год. 2-й по- полудні́ на́питками́ й пере́кускою, при- готовано́ю на́шими Па́нями, а ко́шти́ покри́ли члені́ Управи.

Др. Ю́рій Бі́лик

З В Е Р Н Е Н Н Я

Голо́вної Управи́, Вида́вничо́ї й Фіна́нсово́ї Комі́сії́ Альма́наха до ВШ. Члені́в Об'є́днання́ Украї́нських Вете́ринарних Ліка́рів

Оста́нньо́ відбу́ті спільні́ діло́ві на- ради́ члені́в Голо́вної Управи́ ОУВЛ і Вида́вничо́ї Комі́сії́ Альма́наха - Збі́рника́ пере́глядом проробле́ної підго- товчо́ї й органі́заці́йної пра́ці для ви- дання́ збі́рника́ заверши́ли в за́гально- му перши́й ета́п цього́ вида́ння. В ча- сі́ нара́д спільно́ розгля́нуто й обмі́р- ковано́ тепе́рішній ста́н збі́рника, о-

добрено́ нарис його́ змісту́ й статтей, обрано́ ву́зчу Реда́кційну́ Комі́сію, об- говоре́но низку́ пита́нь, зв'язани́х з йо- го́ дру́ком, та узго́днено́ на́пря́мні́ да́льшо́ї пра́ці.

До збі́рника́ на́мічаються́ статті́, спе́рті на істо́ричних ма́теріалах і за- писках оче́видців. Є́ це ва́ртісні́ ма- те́ріяли́ до істо́рії формова́ння й роз-

виту української ветеринарії, ветеринарної освіти й науково-дослідної справи в Україні, організації ветеринарної справи, виникнення й діяльності студентських та ветеринарних товариств на Рідних Землях і поза їх межами та врешті ближчі дані до історії поселення й організаційної діяльності українських ветеринарних лікарів на еміграції. Окремі сторінки будуть присвячені ветеринарній періодиці й виданням, участі студентів ветеринарної медицини й ветеринарних лікарів у боротьбі за волю й державність, діяльності ветеринарних лікарів на полі суспільної ветеринарії, замітним постатям українських ветеринарних лікарів і т. п.

Нині перед нами стоїть важливе завдання довести вдало започатковане діло до кінця й видати збірник друком. Але, щоб задумана книга могла появитися якнайскорше, необхідним є, щоб загал членів та автори статей, призначених до збірника, доклали всіх зусиль і прийшли з усебічною допомогою Видавничій Комісії в її працях.

Виконуючи ухвали останніх нарад, при Головному Управі ОУВЛ була оформлена Фінансова Комісія збірника, яка негайно приступила до праці, відкрила окреме konto в українській шадниць в Чикаго й очолила збірову акцію для придбання потрібних фондів. Треба відмітити як додатний факт, що під час Загальних Зборів ОУВЛ чимало наших членів внесли або задекларували свої пожертви до видав-

ничого фонду у висоті 100 чи 50 доларів і таким чином стали першими жертводавцями й фундаторами збірника.

У зв'язку з великими коштами видання й потребою дальшої розбудови видавничого фонду, звертаємося сьогодні до кожного українського ветеринарного лікаря з проханням піддержати матеріально справу збірника та його фонду. Закликаємо ВШ. Членів ОУВЛ ставати фундаторами збірника (даток 100 доларів), жертводавцями (даток 50 доларів) або внести свою цеголку у формі 20 доларового датку (даток і належність за примірником видання) і так допомогти успішно закінчити задумане діло.

Започатковуючи цим зверненням збірову акцію на фонд видання, віримо у Вашу прихильність і розуміння ваги справи та надіємося, що спільними зусиллями успішно завершимо видання збірника в недалекому майбутньому.

Одночасно зазначаємо, що повний список жертводавців і фундаторів збірника (50 і 100 дол. вплати) буде поміщений разом з висотою датку на одній з перших сторінок видання.

Вплати пожертв на фонд збірника прохаємо пересилати на руки скарбниці Фінансової Комісії, колеги В. Петрини, а всю кореспонденцію чи запити щодо справ видавничого фонду на адресу голови Фінансової Комісії, колеги Є. Богачевського або колеги Богдана Ткачука, її секретаря.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Д-р Микола ДУДИНСЬКИЙ

У вівторок, 7 вересня 1965 р., у Дітроїті несподівано відійшов у вічність на 44-тому році життя наш колега, д-р Микола Дудинський, член і колишній голова Відділу Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів у Дітроїті. Похорон відбувся 9 вересня 1965 р. з церкви Непорочного Зачаття П. Д. М. в Гемтремк на двинтар Мт. Олівет.

Д-р Микола Дудинський народився 4 березня 1921 року в селі Богданівці біля Тернополя в Україні. Початкову освіту

одержав у родинному селі, а гімназію закінчив у Тернополі іспитом зрілості в 1942 році. Вже в гімназії виявив нахил і охоту до науки й до вищих студій. Зараз після матури записався на студії ветеринарної медицини у Львові на т. зв. Фахові Ветеринарні Курси (назва Ветеринарної Академії у Львові під час німецької окупації), де в 1944 році склав піддипломні іспити.

Опинившись після війни в Німеччині, перебував в українському таборі для пе-

реміщених осіб у Бертехсгадені. Однак безділний побут у габорі не задовольняв його. Мрією його було закінчити студії й він, будучи цілковито самотнім, без рідні, зданим на власні сили, виїжджав на студії до Гіссену біля Вецляру в Гессії, де зараз після війни відкрився факультет ветеринарної медицини при тамошньому університеті. Серед тодішніх важких повосних обставин у Німеччині, незраз примираючи від голоду, без відповідного матеріального забезпечення, за своєю собі знання і навіть, коли приходить зміна німецької валюти з 1948 році, не переривав своєї науки й не піддається гарячці візду за океан, а залишається далі в Гіссені і з успіхом закінчує ветеринарні студії.

В 1949 році виїжджав до ЗДА й оселюється в Дітроїті. Спочатку працює в автомобільній індустрії, а згодом старається влаштувати себе на працю по фаху в шпиталі для малих тварин. Не маючи однак дозволу на практику, не може повністю віддатися професійній праці й тому в 1953 році записується до стейтового університету Мішіген і після двох років науки одержує докторат ветеринарної медицини. В 1955 році дістає право практики на кільканадцять стейтів, в тому й Мішіген, і, переїхавши до Дітроїту, працює в ділянці малих тварин у приватній практиці.

Ще будучи студентом в університеті, одружується з панною Анною Косій, вчителькою, дочкою наших давніх емігрантів у Дітроїті, які теж походять з тих самих околиць Скалатщини. Подружжя Дудинських стало наче символом поєднання української давньої передвосної еміграції з новою повосною. Ще під час студій Микола Дудинський був членом Студентського Клубу при університеті в Іст Ленсінг і брав активну участь у працях Клубу, головно в т. зв. інтернаціональних фестивалях. Саме там показалося, на скільки сентименту й прив'язання до свого рідного впоїли Косії в свою доньку Анну, яка завжди брала активну участь в українському відділі цих фестивалів, демонструвала українські народні одяги, поширювала інформації про Україну. В Дітроїті була вона активна також у Клубі Українських Градуантів, що його членом став і Микола Дудинський.

Здавалося б, що сповнилися мрії для Миколи Дудинського. Одержавши доз-

віл на вільну практику, він міг вповні віддатися праці в улюбленій своїй професії. І він поринає в цю працю. Працює в одній з найкращих клінік для малих тварин у Дітроїті, є членом місцевої Асоціації американських ветеринарних лікарів, є також членом і бере участь у з'їздах нашого ОУВЛ. Завжди снує далші пляни. Довопняючи постійно фахове знання, плянує перенестися до Каліфорнії і там відкрити власну модерну клініку. В цьому посліху й намаганнях наздогнати втрачене відчував, що організмові, що пройшов крізь тверде й важке скитальське життя, потрібно відпочинку й сповільнення активності. Але це, на жаль, не було в натурі Миколи Дудинського. Він постійно був у русі і про справжній відпочинок не думав.

Трагічна хвилина наступила 7 вересня, коли через розрив знеможеного серця урвалося життя його життя. Відійшов повний життя, задумів і надій у самому розквіті своїх сил. Осиротив опечелених дружину Анну, донечку Наталю й сина Микайла. Залишив теж брата з дружиною, а в Україні стареньку матір, брата й молодшу сестру. Бодем стиснулося серце його друзів, колег по фаху, знайомих і приятелів. Вістка ця потрясла всією українською громадою в Дітроїті. Тіло сл. п. Миколи Дудинського понесли його колеги з ОУВЛ, його близькі приятелі й колеги з місцевої асоціації американських ветеринарних лікарів, серед яких покійний мав великі симпатії й які із сльозами в очах прощали "Ніка" з далекої, їм навіть невідомої "Юкреїн". Спочив у вільній американській землі.

Над могилою прощав покійного д-р Іван Янчишин від Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів, а на поминках промовляли проф. Гайда та проф. Ройко з Гамільтону.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Я.

ПОДЯКА

● Цією дорогою складаю найсердечнішу подяку моску приятелеві, колезі Степанові Дершківі, що під час мосї й усієї дружини важкої недуги в січні й лютому 1966 р. так щиро й дбайливо заопікувався нами, нашою хатою й усіми нашими справами. Найщиріше спасибі Тобі, дорогий Стефусю!

М. Небелюк

● Редактор "Інформативного Листка" складає на цьому місці найсердечнішу подяку колезі Д-рові К. Триліхові й його ВІПановній Дружині за дружню ввічли-

Д-р Андрій Роман СЕМКІВ

В понеділок, 18 жовтня 1965, після короткої й важкої недуги відійшов у вічність сл. п. д-р Андрій Роман Семків, ветеринарний лікар, довголітній член і секретар Відділу Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів у Дітройті. Похорон відбувся в четвер, 21 жовтня 1965, з церкви Непорочного Зачаття П.Д.М. в Гемптрем на цвинтар Мт. Олівет у Дітройті.

Сл. п. д-р Андрій Семків народився 1 грудня 1907 року у Львові в родині священика, посвяченого через матір Тимус із численними священничими родами в Галичині. Початкову й середню освіту здобув у Львові, склавши іспит зрілості у Філії Академічної Гімназії. Найперше вступив на теологію, але після року перенісся на студії ветеринарної медицини у львівській Ветеринарній Академії. Батько д-ра Семкова був парохом в селі Миклашеві біля Львова, а згодом у Щирці теж біля Львова. Студії ветеринарної медицини закінчує в 1934 році дипломом ветеринарного лікаря. Працював у різних при прозирі м'яса, а також й у вільній практиці в кількох місцевостях в Галичині.

Перед війною покликують його до польської армії й він у 1939 році, під час польсько-німецької війни, попадає в німецький полон. Звільнений з полону, займає становище повітового ветеринарного лікаря в Яслі біля Кракова, де перебуває весь час другої світової війни. Належав у той час до гурту української інтелігенції в Яслі й околиці, яка віддано працювала над піднесенням економічного й культурного життя нашої Лемківщини. Під кінець війни переїжджає на Захід і осідає в Мюнхені з Німеччини. Тут нав'язує зв'язки з новоорганізованим Ветеринарним Факультетом Українського Технічно - господарського Інституту (УТГІ), є викладачем у цьому інституті. Одночасно промусься на доктора ветеринарної медицини при кафедрі паразитології у проф. С. М. Крашеніннікова. Тема його

докторської дисертації — "Екстенсивність і інтенсивність інвазії при аскаридозі свиней".

У 1949 році емігрує до ЗДА й оселяється в Дітройті, де працює в одній з найбільших американських фармацевтичних фірм "Парк Девіс". Останньо працював у відділі вірології при продукції вакцини проти поліо.

Як громадянин, д-р Семків був великим приятелем і добродієм пластової молоді. Живо інтересувався громадськими й політичними справами, був передплатником ряду українських часописів і журналів. Був надзвичайно релігійною людиною. В Дітройті був довгі роки секретарем Відділу ОУВЛ, цікавився життям нашого Об'єднання, професійними досягненнями наших колег. Був надзвичайно тозариською людиною; вихований "старою школою", був мило бачений у кожному товаристві. Жив самотньо. Був збирачем давніх видань і завзятим фотографом-аматором. Ні одна громадська чи товариська імпреза не обійшлася без нього і його світлин. Останньо носився з думкою відвідати Україну для лікування свого здоров'я. Мріяв відвідати могилу свого батька в Австрії та могилу свого молодшого брата священика, якого польська партизанка замордувала в 1944 році. Та ці заміри його не здійснились. Стан його здоров'я почав підупадати. Нагло захворів на крововилив у мозку. До притомності уже не повернувся. Помер у шпиталі Форда помімо всіх можливих зусиль лікарів як також і брата лікаря, д-ра Зиновія Семкова з Чикаго.

Залишив опечалену сестру Марію Шалаута, брата д-ра Зинозії Семкова з родиною, сестринка д-ра Ігоря Семкова Шалаута з родиною, кривних, друзів та знайомих. Відпроваджали Покійного в либокому смутку рідні, колеги по фаху, приятелі та вся громада Дітройту. Прощальне слово виголосили: в церкві парох церкви Непорочного Зачаття П.Д.М. — о. Іннокентій Лотоцький ЧСВВ, над домовиною від Головної Управи ОУВЛ і від української громади д-р Іван Янчин, а на поминках о. Іван Прокопович, шкільний товариш Покійного.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Я.

вість, з якою вони прийняли його при кінці березня 1966 року на побут до свого гостинного дому під час його приїзду до Едмонтону в справах нашого журналу.

Лист до Шановних Колег за океаном

До Високоповажаних та Дорогих моїх Колег у день мості вісімдесятки.

Тюбінген, 24 грудня 1965.

Отсе чуюся щасливим. Дорогі мої Колеги, що Всемогутній дозволив мені у відносно добрім здоров'ї написати ще до Вас, мабуть, востаннє, цих кілька прощальних слів та подякувати Вам за те, що Ви зуміли, Дорогі мої, ту нашу слабку фахову організацію з 1913 року не лише підтримати, але навіть на чужині поважно розбудувати.

Я особисто думаю, що лише через організацію можна досягнути великої сили та відповідного значення, бо в організації і слабкий стає сильним, а без організації товпа нічого не значить.

Пережив я багато бурхливих часів та служив багатьом державам, де жили українці, як в Австрії, Румунії, УРСР, Німеччині, Польщі та Чехії і був для них лояльним, а для своїх прихильним. Але серце боліло, як бачив, що наші люди, робітники та продуктивний народ, часто не мали чим вижити своїх босих та одержих діточок. Виною цьому був: брак відповідної організації!

Який крок вперед зроблено в Галичині при допомозі власних економічних організацій навіть проти ворожого польського уряду, а за неутраального австрійського уряду, але без відповідних організацій, жили та багатіли там з нашої праці чужинці. Ось де наше сила й будучність, а де наша слабкість! Тому молю Вас і благаю, Любі Колеги, держіть ціпко цю нашу фахову організацію, що може колись стати у великій пригоді; підтримуйте всі наші корисні організації, бо лише в такий спосіб можемо мати надію на незалежність нашого народу.

Одне з найважливіших питань в кожній організації це вміти вибрати відповідного провідника та вміти задержати карність. Ми ж, як видно, масмо тепер досить кваліфікованих сил, науковців, професорів і т. д., тож зміцнімо також нашу дисципліну, бо тоді, "як не ми, то наші внуки дочекають того живна".

Дякую Вп. Проводові Об'єднання за почесність і радість, які мені зроблено з нагоди 50-літнього ювілею Тозариства "Ватра", як також дуже сердечно дякую теперішньому Проводові Об'єднання в ЗДА й Канаді, Вп. Редакторам та всім Ко-

легам за щирі вітання. Бажаю Вп. Проводові та всім Колегам дожити в добрім здоров'ї найменше цього самого віку, що й я, та дочекати бачити своїх добрих дітей та гарних, здорових знуків, що й дай Боже!

Вам завсіди щиро відданий Ваш колега
Др. Євген Суховерський.

Д-Р ЄВГЕН ГІЛЯ БОРОНИТЬ УКРАЇНСЬКУ СТОЛИЦЮ

В американському журналі «Feed-stuffs» за 9-го жовтня 1965 появилася новинка про те, що 13-тий Світовий Конгрес Птахівництва відбудеться в Києві, Росія (підкр. наше). Тому, що така інформація досточна щодо географічного положення Києва й образлива для українців, колега Є. Гіля написав спростування до цього журналу та дораджував американським учасникам Конгресу, щоб вони, перебуваючи в Києві, в зустрічах з українцями не ранили їхніх національних почувань, яких вони через ворожий режим неспроможні висловити, та радше говорили про Київ, як про столицю Радянської України, ніж про "якесь там місто в Росії".

Лист колеги Гіля був надрукований в повищому журналі ч. 46 з 13 листопада 1965, а редактор журналу висловив подяку за спростування. Він теж переслав копію листа до голови американської делегації на Конгрес, д-ра А. Джаспера. Д-р Джаспер прийняв лист до відома та в цьому ж журналі в ч. 47 з 20 листопада 1965 заявив, що американські працівники птахівництва зовсім не визнаються в політичній географії й тому часто допускаються прогріхів. Він заявив, що доложити усіх старань, щоб в усіх повідомленнях американської делегації на Конгрес Птахівництва писалось про Київ, як про столицю УРСР. Він теж висловив надію, що колега Гіля візьме участь в американській делегації.

У зв'язку з цим голова делегації від Міністерства Хліборобства ЗДА, д-р С. Ц. Кінг, виявив бажання відвідати п-во Гілів у їхньому домі, щоб познайомитися з українським життям-буттям та геополітичними питаннями України.

Р. Б.

Лист Проф. Д-ра І. М. ЧИНЧЕНКА до Редактора "Лікарського Вісника"

"Лікарський Вісник" УЛТПА надрукував у своєму Ч. 39 за 1965 рік наукову працю почесного члена ОУВЛ проф. д-ра Івана Чинченка п. з. "Вплив фітонцидів часнику і смереки на фагоцитарну активність лейкоцитів", яка була темою його доповіді на Четвертому Науковому З'їзді ОУВЛ у Чикаго 29-30 травня 1965.

У зв'язку з цим проф. Чинченко прислав нам копію свого листа до Редактора "Лікарського Вісника" з проханням помістити її в нашому журналі: Чикаго, 6 лютого 1966.

До Високоповажаного Пана Доктора Томи Ланичака, Головного Редактора "Лікарського Вісника", органу Українського Лікарського Товариства Штатів Америки, Чикаго, Ілліной.

Високоповажаний Пана Докторе!

У журналі "Лікарський Вісник", число 39, поміщена моя наукова розвідка: "Вплив фітонцидів часнику і смереки на фагоцитарну активність лейкоцитів". На першій сторінці зазначеного журналу в англійському перекладі змісту журналу сталася прикра помилка. До мого імени доданий титул V.M.D.

Вважаю своїм обов'язком повідомити Вас, що ступеня доктора ветеринарної медицини я ніколи не мав і ніколи не був кваліфікований як ветеринарний лікар. В роках 1925-29 я скінчив 4-річний термін навчання в Молочанській Ветеринарній Професійній Школі в Україні з кваліфікацією ветеринарного фельдшера. Бачачи невідрадні умовини праці ветеринарного лікаря на рідних землях, я не захотів продовжувати ветеринарію і восени 1929 року вступив на Біологічний Факультет, який і скінчив в 1932 році з кваліфікацією вчителя біології й хемії в середній школі.

В 1934 році після успішного складення іспитів з кандидатського мінімуму та захисту дисертації мені присвоєно учений ступінь Кандидата Біологічних Наук, а в 1935 році після таких же процедур — Доктора Біологічних Наук. В 1936 році мене затверджено в ученім званні професора по кафедрі ботаніки. 15 лютого 1941 року я знову підлягав кандидатським іспитам і захистив дисертацію при Ученій Раді Львівського Політехнічного Інституту (який мав тоді аг-

рономічний факультет) і мені присвоєно учений ступінь кандидата сільсько-господарських наук. В 1959 році, після перевірки та екзамінації моїх дипломів та дисертації, Університет імені Ляваля в місті Квебек, Канада, в європейський спосіб нострифікував мої дипломи з такими титулами:

Bachelor of Sciences in Biology.

Master of Sciences in Biology.

Doctor of Sciences in Biology.

Doctor of Philosophy in Agriculture.

Після мого переселення до Чикаго працював я в роках 1957-62 як медичний технолог при шпиталях міста Чикаго, бо на біологів в ЗДА є дуже мале запотребування. Я скінчив вечірні курси медичної технології при чикагівським міським коледжі й одержав сертифікат медичного технолога та Центральною Федеральною Екзамінаційною Комісією (Сівіл Сервіс Комишин) кваліфікований як медичний технолог грейд одинадцятий.

Отже боюсь, щоб мої знайомі, особливо ветеринарні лікарі, не віднесли мене до категорії тих "Magistrів" і "Докторів", що ніколи цих титулів не мали.

Остаєсь щиро Вас, Пана Докторе, поважаючи

Іван М. Чинченко.

ДЕ НАРОДИВСЯ О. ОЛЕСЬ?

"Літературна Україна" з 17 вересня 1965 помістила нотатку вчителя-краєзнавця Яким Кривка про Олександра Олесь, в якій дописувач з прикритістю стверджує, що в радянських біографічних довідках про Олесь подається, ніби він народився в селі Верхосулі або в селі Верхосуля на Сумщині.

Поперше, пояснює Я. Кривко, на Сумщині є село Верхосулка (а не Верхосула або Верхосуля), а подруге, поет народився на хуторі Кандиби (нині село Кандибине) Білопільського району, тепер Сумської області. При чому від Верхосулки до Кандибиного відстань понад 40 кілометрів.

За свідченням багатьох старожитців, які добре пам'ятають родину Олесь, майбутній поет народився на хуторі заможного селянина Івана Кандиби й ще малим хлопчиком разом з батьками переїхав до СУМ. Мати поета, Катерина, померла в Сумах у 1939 році. Олесь, живучи тоді в Празі, написав сповнений глибокої туги за рідним краєм вірш "Сон" і переслав його в Суми. Лист із цим віршом прийшов до матері, коли вона вже лежала в труні. В учительні В. Хорунжого й досі зберігається копія тексту цього вірша Олесь.

"Свобода", ч. 197 за 1965.

Хроніка нашого життя

Головна Управа ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ в Америці із жалем повідомляє, що в суботу 26 лютого 1966 відійшов у вічність у Щеціні в Польщі на 76-ому році життя сл. п.

Д-р Теофіль ТАТАРСЬКИЙ
довголітній ветеринарний лікар у Судовій Вишні в Україні, колишній старшина УГА та учасник Української Визвольної Боротиби 1918-1920 років.

ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ КАНАДІІ із смутком повідомляє, що в суботу 5 лютого 1966 року номер у Львові на 46-ому році життя

сл. п. **Зиновій СПОЛЬСЬКИЙ**
абсолютент Ветеринарної Академії у Львові, в'язень Сибіру та колишній чільний змагун Українського Спортивного Клубу "Тризуб" Львів-Захід.

Похорон відбувся 7 лютого 1966 р. на Личаківському цвинтарі у Львові.

ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВІД ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОУВЛ У ЧІКАГО

Нові члени

За 1965 і 1966 роки ОУВЛ поповнилося новими колегами, що стали повноправними членами нашої професійної організації на чужині. В цьому часі прийнято в члени ОУВЛ колеги: Романа Яськова (ЗДА), Тетяну Бачинську-Рудавську (ЗДА), П. Цареградського (ЗДА), Володимира Бла-

вацького (ЗДА), Іванну Балицьку-Яцик (Канада), Богдана Клименка (Канада) та Івана Бондар-Бондарівського (Німеччина).

Головна Управа ОУВЛ сердечно вітає Шановних Колежанок і Колег, нових членів у рядах організованої української ветеринарної професії на чужині, та бажає їм якнайкращих успіхів у професійній праці та в особистому житті.

Фундатори Альманаха ОУВЛ

Фінансова Комісія Видання Альманаха ОУВЛ повідомляє, що по день 24 березня 1966 випиннуло на видання нашого ветеринарного збірника 29 пожертв на загальну суму 2555 доларів.

Стодоларові фундації вплатили до цієї такої колегії:

1. Р. Барановський (ЗДА); 2. Є. Богачевський (ЗДА); 3. Я. Данкишин (ЗДА); 4. С. Деринко (Канада); 5. В. Голіян (ЗДА); 6. Я. Гелета (ЗДА); 7. О. Короней (ЗДА); 8. Р. Курилас (ЗДА); 9. Г. Лозинський (ЗДА); 10. Я. Михайлович (ЗДА); 11. М. Небелюк (Канада); 12. М. Пенсак (ЗДА); 13. В. Петрина (ЗДА); 14. В. Помірко (ЗДА); 15. І. Рудавський (ЗДА); 16. П. Сениця (ЗДА); 17. Б. Ткачук (ЗДА); 18. Т. Ткачук (ЗДА); 19. А. Шпур (ЗДА); 20. В. Фединяк (ЗДА); 21. В. Ястрембський (ЗДА) та 22. В. Бурдьо (ЗДА).

П'ядесятидоларові пожертви вплатили колеги:

1. А. Базар (Канада); 2. В. Віршук (ЗДА); 3. Р. Заяць (Канада); 4. С. Луговий (Канада); 5. П. Попович (ЗДА); 6. Р. Романович (Канада) та 7. С. Сабара (Канада).

На основі постанови останніх Загальних Зборів ОУВЛ у Чикаго збірка фондів на видання Альманаха повинна закінчитися в червні 1966 року. Кошт цілого видання винесе понад шість тисяч доларів. З уваги на повище Фінансова Комісія Альманаха й Головна Управа ОУВЛ закликає всіх членів ОУВЛ у вільному світі складати фундації (100 дол.) і пожертви (50 дол.) якнайскорше, спо-

Інформативний Листок ОУВЛ

діваючись, що між фундаторами й жертводавцями не забракне ні одного українського ветеринарного лікаря у вільному світі.

Гратуляції

● Головна Управа вітає колежанку **Д-ра Тетяну Бачинську-Рудавську** із успішним складенням професійних іспитів і отриманням права практики в стеїті Ілліної та бажає їй тривалих успіхів у ветеринарній практиці й професійній праці.

● Колега **Др. Іван Янчишин** у Ді-троїті закінчив будову своєї нової, модерно обладнаної, тваринної клініки, що міститься в підміській місцевості Воррен, і розпочав у ній ординацію в листопаді 1965. Колезі Янчишинові наші сердечні гратуляції та щирі побажання якнайтриваліших успіхів.

● Користаючи з найновішого урядового зарядження, яке дозволяє державним інспекторам м'яса мати побічну ветеринарну практику, колега **Др. Ігор Гура** відкрив недавно власну клініку малих тварин в Ірвінгтоні, Нью Джерзі. Наші найщиріші гратуляції й побажання великих успіхів.

● Сердечні гратуляції й побажання тривалих успіхів складаємо нашому колезі, **Д-рові Євгенові Захаріясевичеві** з Філядельфії, що не завагався переробити свої аргентинські студії у Швейцарії, звідкіля після двох років наполегливої науки повернувся в січні 1966 до ЗДА із швейцарським ветеринарним дипломом, що дає йому право на професійну працю в ЗДА.

Аванси

● Колега **Др. Любомир Бабяк** залишив федеральну працю при провірці м'яса в Балтимор стеїту Меріленд і з днем 27 вересня 1965 влаштувався на федеральній праці в міністерстві здоров'я, освіти й добробуту в Вашингтоні при Адміністрації Харчів і Ліків у Бюрі Ветеринарної Медицини з авансом до групи ДжС-13 та підвищеною платні. Вітаємо щиро із промоцією й бажаємо дальших успіхів.

● Колега **Др. Степан Курилас**, що працює від довгого часу інспектором при федеральній провірці м'яса

в Кантон (Огайо), отримав аванс до групи ДжС-13 з підвищеною платні. Сердечно вітаємо з промоцією й бажаємо нових успіхів.

Співчуття

● **Д-рові Євгенові Гілеві** та його дружині Вп. Пані Ансії висловлюємо щире співчуття й глибокий жаль з приводу невіджакуваної втрати їх дорогого Батька й Тестя с.п. о. Марка Гіля, що упокоївся в Бозі в Грейт Медовс (Нью Джерзі) 1-го жовтня 1965 на 74-му році життя та 50-тому році священства.

● Син нашого колеги **Д-ра Степана й Пані Ольги Гуляй**, Тарас, згинув трагічно в грудні 1965 в наслідок важкого покалічення в мотоциклевій катастрофі на 26-ому році свого життя. Вражені до глибини цією важкою й дуже болючою втратою їх найдорожчого й єдиного сина Тараса, на цьому місці складаємо колезі Степанові Гуляєві та його дружині Вп. Ользі вислови нашого сердечного співчуття та глибокого жалю.

● Почесному членові ОУВЛ у Паризі, **ВШ. Професорові Д-рові Павлові Шумовському**, висловлюємо наше найщиріше співчуття й глибокий жаль з приводу втрати улюбленого брата-лікаря, с.п. Д-ра мед. Петра Шумовського, що в березні 1966 помер в Англії на 63-ому році життя.

ВІДДІЛ ОУВЛ У ЧІКАГО Ялинка

В неділю, 16 січня 1966, зібралася "ветеринарна родина" Чікаго, щоб спільно відсвяткувати традиційну "Ялинку", організовану Секцією Пань ОУВЛ у Чікаго.

Імпрезу відкрив голова ОУВЛ, колега Сениця, побажаннями всім приємним веселої забави та щасливого нового року. Отець Проф. Др. І. Чинченко провів молитву та поблагословив страви, приготовані згідно з українською різдвяною традицією. В перерві поміж поодинокими стравами учасники в числі 25 осіб співали колядки.

Під кінець вечери пані Данилишин відчитала написану в тонкому й пристойному тоні сатиру на тему остан-

ніх Зборів ОУВЛ у Чикаго. По кожній строфі заля гомоніла щирим сміхом. Сатиру написав і переслав на нашу "Ялинку" також і колега Віричук, що все ще живе споминами про своїх приятелів у Чикаго. Не позаду залишився й наш "пост" та тозстмастер колега Помірко. Він відчитав свої вірші на тему подій у нашому "кагалі". Хоч його "вірші щораз то гірші", проте присутні щедро нагородили його оплесками й сміхом.

Колега Богачевський поінформував про стан збірки фондів на видання Альманаха ОУВЛ та про план збіркової акції на будуче.

Молитвою та колядкою "Бог Предвічний" закінчилася ця гарна імпреза, що виразно підкреслила, що ми дійсно творимо одну родину та спільно прямуємо до тієї самої мети.

Після вечері наші Пані перевели **вибір Управи Секції Пань ОУВЛ**. На голову переобрано **пані Помірко**, заступницею голови обрано **пані Погорецьку**, а секретаркою **пані Данилишин**.

Було б побажанням на майбутнє, щоб цього роду імпрези відбувалися в суботу, або в день перед святами, щоб уможливити колегам з провінції взяти в них участь.

З нагоди цієї "Ялинки" зібрано на **"Суспільний фонд ОУВЛ"** суму **92 долари**. Датки зложили такі колеги: П. Сениця — **15 дол.**; Я Гелета, В. Петрина й Б. Ткачук — **по 10 дол.**; Є. Богачевський, П. Гладкий, Я. Данилишин, Р. Погорецький, В. Помірко, В. Федияк, о. І. Чинченко, А. Шпур і В. Ястрембський — **по 5 дол.**; Б. Мішкевич — **2 долари**.

Е. Б.

ВІДДІЛ ОУВЛ-СХІД У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ **Ширші сходини "Під ялинкою"**

Ширші Сходини членів Відділу ОУВЛ-Схід відбулися 9 січня 1966 в доміви Союзу Українок Америки у Філядельфії при участі 26 осіб. Метою зустрічі було зійтися разом, поготорити, пригадати собі давні часи, обмінятися думками й поділитися свіжими або давно пережитими враженнями.

Перекуску, солодке й чай підготували Пані, дружини наших колег, під проводом пані Галій. Гарно прибранна ялинка створювала дійсно різдвяний святковий настрій. Приявних привітав голова Відділу, колега Юрій Білик, і після молитви й відспівання "Бог Предвічний" зібрані засіли до столів і наші господарині обслуговували "чим хата багата".

Серію спогадів започаткував колега Ю. Білик, прочитавши спогад про своє перше Різдво в більшовицькій тюрмі у Львові. Після нього колега Т. Мамчур у властивий йому жартівливий спосіб поділився спогадами із "старої війни" й розвеселив приявних після сухих споминів попередника. Пані В. Цегельська розповіла про свої враження з недавньої поїздки в Україну.

Перна цього роду товариська зустріч була добрим починком і належало б такі сходини влаштовувати в майбутньому частіше.

Приявники з-поза Філядельфії були колега Кулиняк, колега Галій з дружиною та колега Білик. Решта приявних це колеги, мешканці Філядельфії, та й то не всі прийшли... З філядельфійців побули на зустріч: проф. Крашенініков і колеги: Т. Мамчур, Ю. Цегельський з дружиною, Б. Кондра з дружиною й двома внучками, Ф. Наумик з дружиною й донечкою, Мирон Захаріясевич з дружиною, Євген Захаріясевич з дружиною, Б. Сас і ще декілька осіб з-поза нашої професії.

Зібрані тепло й щиро привітали між собою **Д-ра Євгена Захаріясевича**, що саме протяг тижнем вернувся із Швайцарії, де поновив свій аргентинський диллом. Треба подивлятися завзяття, пильність і охоту колеги, що не жалів ні коштів ні труду, провів понад два роки на коштовних студіях у Швайцарії й тут у ЗДА чекає його ще стейтовий іспит, бо він задумує присвятитися приватній практиці. На цьому місці бажаємо йому якнайкращих успіхів. Колега Євген Захаріясевич одружений, живе у Філядельфії й бажає тут і залишитися на майбутнє.

Зустріч "Під ялинкою" залишила гарне враження й ще довго після офі-

дійної її частини колеги забавлялися й накінець просили підписаного, щоб про це написав до "Інформативного Листка", що й сповняю.

Юрій Білик

Майбутня діяльність Відділу-Схід

● У 1966 році Відділ ОУВЛ-Схід у Філадельфії планує вішанувати свого почесного члена, **Проф. Д-ра С. Крашеніннікова**, з нагоди 70-ліття його народження й 40-ліття наукової праці спеціальним урочистим зібранням, що відбудеться в приміщеннях Пенсильванського Університету під кінець цього року, правдоподібно в грудні.

Управа Відділу вже тепер повідомляє про цю вірочистість і просить колег, особливо **всіх** членів Відділу-Схід, а також й колег з інших статей ЗДА й з Канади мати це на увазі й прибути до Філадельфії, щоб вішанувати визначного члена ОУВЛ та видатного й заслуженого діяча української науки. Про подробиці й час вірочистих святкувань буде виготовлений спеціальний об'їзник і розісланий усім членам ОУВЛ у ЗДА й Канаді.

● Стараннями нашого Відділу відбудеться теж у цьому році, десь у пізнішому, ще не визначеному реченні, **Виставка картин** малярів-аматорів, наших колег **Б. Кондри, Б. Саса** й дружини нашого колеги **пані Білецької-Куйдич**. Виставка відбудеться у Філадельфії, а також може й у Нью-Йорку, при активній допомозі місцевих Українських Літературно-мистецьких Клубів.

Юрій Білик

ДЕЛЕГАТУРА ОУВЛ ЕДМОНТОН

Спільний вечір з лікарями

Заходами Відділу УЛТПА та Делегатури ОУВЛ відбулося в Едмонтоні в суботу, 4 грудня 1965, спільне товарицьке зібрання з вечерею для членів обидвох наших професійних Товариств і запрошених гостей. Присутніх було понад сорок осіб.

Цього вешора промовцем-гостем був о. мітрат **Др. В. Лаба**, що говорив про "Український Науковий Центр" у Римі, а описіла пані **Др. Марія Кейван** прочитала уривок "Перед Різдом" із своєї ще не опублікованої повісті.

Обидва виступи були дуже цікаві й викликали жваву дискусію й похвальні коментарі.

Увесь вечір пройшов у м'якій і теплій атмосфері та ще дуже затісний дружній відносини між ОУВЛ та УЛТПА на терені Едмонтона.

Сходини у П-ва Онuferків

В неділю, 13 лютого 1966, відбулися в домі п-ва Онuferків ширші сходини членів Делегатури ОУВЛ Едмонтон з дружинами. На сходинах продискутовано багато поточних проблем, у висліді чого вирішено:

1. Допомогти редакторів "Інформативного Листка" перенести друк журналу до видавництва "Українських Вістей" в Едмонтоні.

2. Улаштувати разом з УЛТПА спільне свячення в найближчих тижнях після Великодня.

2. Зорганізувати спільно з УЛТПА популярні медичні доповіді для ширшої публіки ще перед місяцем травнем.

4. Звернутися до нашої Управи у Вінніпегу з проханням переслати надвишку грошей з нашої каси до Централі в Чикаго на фінансування "Інформативного Листка", а в касі тримати тільки суму, потрібну на конечні поточні видатки.

5. Однозгідно постановлено вирівняти членські вкладки перед кінцем квітня, щоб посилити касу ОУВЛ Канади.

Після офіційної частини відбулося прийняття з перекускою й напитками. Під час якого колега **Курило** поінформував присутніх про З'їзд ОУВЛ у Вінніпегу й поділився своїми враженнями й критичними зауваженнями про нього.

Сходини у П-ва Триліхів

У зв'язку з перенесенням друку "Інформативного Листка" до друкарні едмонтонських "Українських Вістей" відвідав Едмонтон у днях 25-28 березня 1966 редактор нашого журналу, колега **М. Небелюк** із Саскатуну. З нагоди його побуту в нашому місті відбулися в неділю 27 березня після обіду в домі п-ва Триліхів чергові сходини членів Делегатури ОУВЛ Едмонтон. У сходинах, крім господарів, взяли участь ще й колеги: **Яр. Онuferко**

з дружиною, В. Качор з дружиною, С. Манастирський та гість із Саскату-ну колега М. Небелюк. Колеги Д. Род-динюк і П. Курило виправдали свою відсутність поважними перешкодами.

Сходили, що ними проводив зв'яз-ковий ОУВЛ на Альберту, колега К. Триліх, обговорили низку поточних організаційних справ.

Колега Небелюк з'ясував причини перенесення друку "Інформативного Листка" із Саскатуну до Едмонто-ну, подякував колегам Триліхові й О-нуферкові за дотеперішню допомогу в переговорах з місцевою друкарнею "Українських Вістей" та просив і да-лі допомагати йому в цьому напрям-ку.

Колега Триліх зreferував обіжник Фінансової Комісії для видання Аль-манаха з Чикаго й долучений до ньо-го обіжник Управи ОУВЛ Канади з Вінніпегу у справі збірки фондів на друк українського ветеринарного збірника ОУВЛ. У висліді вичерпної дискусії вирішено перевести в най-ближчому часі збірку пожертв на Альманах між членами альбертської Делегатури ОУВЛ і гроші переслати до Чикаго.

Колега Онуферко знову порушив справу зміни назви нашого журналу, вважаючи, що така зміна конче по-трібна.

З інших справ обговорено можли-вості тіснішої співпраці з місцевим Лікарським Т-вом, голова якого звер-нувся до наших колег з проханням вислати свої праці для публікації в "Лікарському Віснику". Виринула теж думка zorganizувати спільно з лікаря-ми репрезентативний український баль в Едмонтоні, що міг би принес-ти не тільки моральний успіх, але й чималий грошовий прибуток, що під-силив би касу обидвох професійних організацій для реалізації їх видавни-чих планів. Вкінці вирішено зверну-тися до Управи ОУВЛ у Вінніпегу з проханням тримати тісніший і постій-ний зв'язок з Делегатурами, бо досі його не було.

Після офіційної частини П-во Три-ліхи щедро приймали своїх гостей на-питками й смачною та багатою пе-рекускою, при якій продовжувалася

до пізнього вечора дружня гутірка з виміною корисних думок і плянів на майбутнє.

З ДІЯЛЬНОСТІ ОУВЛ КАНАДИ ВІННІПЕГ

Пожертва на Фундацію ім. Шевченка

Розуміючи вагу, ціль і значення На-родньої Фундації ім. Т. Шевченка для української спільноти в Канаді, Об'єд-нання Українських Ветеринарних Лі-карів Канади зложило пожертву на Шевченківську Фундацію в сумі 100 доларів замість квітів під пам'ятник Шевченкові з нагоди свого П'ятого З'їзду, що відбувся у Вінніпегу 4 - 6 вересня 1965 року.

Привітання Конгресові Українців Канади

З нагоди Конгресу Українців Кана-ди, що відбувся 8 -- 11 жовтня 1965 у Вінніпегу Управа ОУВЛ Канади ви-слала Конгресові за підписом свого голови, колеги Романовича, й секре-таря, колеги Сабарі, привітання та-кого змісту:

"Об'єднання Українських Ветеринар-них Лікарів Канади вітає Президію й Учасників 8-го Конгресу КУК-у. Ба-жаючи Конгресові якнайкращих успі-хів, ми віримо, що ділові наради кон-гресових комісій розв'яжуть багато важних питань у відношенні до укра-їнської спільноти в Канаді.

Ми переконані в цьому, що 8-мий Конгрес Комітету Українців Канади зуміє позитивно розв'язати справу Світового Конгресу Українців у най-ближчому часі, справу тіснішої спів-праці громадського та церковного секторів на терені КУК-у, як рівнож дасть тривкі основи до зміни стату-ту КУК чи радше пристосує цей ста-тут до вимог часу".

Привіт колезі Суховерському в Німеччині

З нагоди 80-річчя з дня народжен-ня почесного члена ОУВЛ, нашого ко-леги-сеньйора, Д-ра Євгена Суховер-ського в Тюбінген (Німеччина), Упра-ва ОУВЛ Канади вислала йому за під-писами свого голови й секретаря, ко-леги Романовича й Сабарі, гратуля-ційного листа такого змісту:

"Високоповажаний Ювіляте!

Сб'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Канади має честь привітати Вас з нагоди Вашого 80-річчя. Вітаємо Вас як найстаршого віком буковинського сеньйора на еміграції, як нашого колегу-сеньйора, основоположника й першого Голову "Ватри" та визначного діяча Зеленої Буковини.

При цій нагоді запевняємо Вас, Вельмишановний Пане Раднику, що ми, які прийшли на зміну Вам і Вашим сучасникам, будемо берегти добре ім'я українського ветеринарного лікаря та плекати й продовжувати традицію всім нам дорогої "Ватри".

Бажаючи Вам кріпкого здоров'я та радості життя, рідночасно просимо Вселашнього, щоб Вас благословив усім добром".

Подяка

Управа ОУВЛ Канади у Вінніпегу цією дорогою складає щирі подяку усім тим Колегам, що зложили свої щедрі латки на Шевченківську Фундацію замість квітів під пам'ятник Шевченкові та на покриття коштів П'ятого З'їзду ОУВЛ Канади, що відбувся 4 - 6 вересня 1965 у Вінніпегу.

По 10 доларів жертвували колеги: А. Базар (Торонто), Р. Барановський (Вашингтон), Ю. Барчинський (Онтаріо) замість квітів під пам'ятник Шевченкові та на покриття коштів П'ятого З'їзду ОУВЛ Канади, що відбувся 4 - 6 вересня 1965 у Вінніпегу.

По 5 доларів жертвували колеги: Б. Балько (Вінніпег), С. Богачевський (Чикаго), І. Бялоскурський (Чикаго), Р. Заяць (Вінніпег), С. Луговий (Вінніпег), С. Попель-Олеськович (Вінніпег), М. Прихідко (Вінніпег), Р. Романович (Вінніпег) і С. Сабара (Вінніпег).

Усім Жертводавцям ще раз найщиріша подяка!

Адреса ОУВЛ Канади

Всю переписку для Управи ОУВЛ Канади на цю каденцію (1966-1967)

Рік XVII, Ч. 1 (64), Січень - Березень 1966.

слід посылати до її секретаря, колеги С. Сабари, на таку адресу:

Dr. Stephan Sabara,
78 Arrowwood Drive,
Winnipeg 14, Manitoba, Canada.

ЗАГАЛЬНА ХРОНІКА

Д-р Євген Барановський президентом Відділу Австралійської Ветеринарної Асоціації

Із журналу Австралійської Ветеринарної Асоціації, ч. 41 з липня 1966, довідуємося, що наш колега Євген Барановський став президентом-електом Відділу Австралійської Ветеринарної Асоціації в Савт Ковст і Тейбленд в Австралії. У 1966 році колега Є. Барановський буде виконувати функції президента згаданої організації.

Це вже другий випадок (першим був колега О. Коропей, що став президентом Американської Ветеринарно-Медичної Асоціації в стейті Ровд Айленд (ЗДА) в 1962 році), що наш колега удостоївся високої пошести очолювати поважну неукраїнську професійну організацію.

Колега Євген Барановський від 1950 року веде свою власну тваринну лікарню в містечку Кіама коло Сиднею. Від широкого серця gratуємо колезі Є. Барановському та бажаємо йому якнайкращих успіхів на цьому відповідальному становищі.

Д-р Євген Гіль у програмі "Голосу Америки"

На запрошення Українського Відділу "Голосу Америки", що передає інформації в Україну, колега Євген Гіль взяв участь в програмі цього Відділу та з'ясував в інтерв'ю проблеми, що торкаються розповсюдження, причини, епізоотології, симптомів, патологічних змін та лікування прициції (слинівки). Ця тема є тепер дуже актуальна в Україні у зв'язку з недавнім спалахом цієї пошести в околицях Кривого Рогу. Як повідомляють з околиць Львова, інтерв'ю про слинівку слухало населення з великим зацікавленням.

Одночасно з цим повідомляємо, що Український Відділ "Голосу Америки"

підготує ширше інтерв'ю з українськими ветеринарними лікарями у Вашингтоні про птахівництво у ЗДА у зв'язку із 13-тим Світовим Конгресом Птахівництва, що відбудеться в серпні 1966 року в Києві.

Доповідь Проф. Д-ра П. Шумовського прийнята на Світовий Конгрес Птахівництва в Києві

Довідуємося з Парижа, що доповідь почесного члена ОУВЛ, професора д-ра Павла Шумовського на тему "Електрофоретична поведінка протеїн спермоплазми птахів" (в чотирьох мовах) прийнято до програми наукових праць 13-того Світового Конгресу Птахівництва, що відбудеться в серпні 1966 року в українській столиці Києві.

Д-р В. Соколовський доповідав на міжнародній ветеринарній конвенції в Швейцарії

Український ветеринарний лікар і відомий науковець, Д-р Володимир Соколовський, що від років веде власну лікарню для малих тварин у Чикаго, продовжує свою плідну наукову працю, виголошуючи доповіді на міжнародних ветеринарних конвенціях.

Як подають німецькі ветеринарні журнали "Der Praktische Tierarzt" і "Die Kleintier Praxis" за вересень 1965, в днях 15 і 16 жовтня Д-р В. Соколовський виголосив дві доповіді в Берні в Швейцарії на тему: "Klinik und Therapie der Harnroehren Sedimente beim Kater" і "Ueber die Chirurgie der Schultergelenksdislocation beim Hund (mit Film)".

Д-р Володимир Бурдюк здобув нагороду й Грамоту Заслуги

"Muskogee Daily Phoenix" за 25 листопада 1965 в обширній нотатці із світлою повідомляє, що Д-р Володимир Бурдюк, федеральний інспектор м'ясних продуктів птахівництва в Мускогі (Оклягома) отримав від Міністерства Хліборобства ЗДА високе відзначення й грошову нагороду за вірцеве виконання своїх службових обов'язків. З цієї нагоди відбулася в місцевій птахом'ясарні Свифта врочиста церемонія, під час якої представник міністерства, Д-р Г. Е. Інграм, вручив Д-рові Бурдюкові спеціальну

Грамоту Заслуги й грошову премію.

Довголітньому й дисциплінованому членові ОУВЛ, колезі В. Бурдюкові, гратуємо за високе відзначення й бажаємо дальших успіхів у виконуваних професійних обов'язках.

Д-р Роман Барановський очолив Відділ УККА у Вашингтоні, Д. К.

Загальні Збори Відділу Українського Конгресового Комітету Америки у Вашингтоні, що відбулися 14 листопада 1965, обрали головою цього Відділу нашого заслуженого колегу, Д-ра Романа Барановського.

До речі, колега Барановський обійняв дуже сензитивне становище в українській громаді Вашингтону. Бажаємо йому тривалих успіхів на цьому важкому й відповідальному пості.

Вашингтон

● Д-р. Сяген Гіль, дійсний член НТШ, виголосив 26 лютого 1966 в Осередку НТШ у Вашингтоні доповідь на тему: "Модерне шарлатанство в медицині".

Ілліной

● Проф. Д-р. Іван Розгін опублікував у "Свободі" за 20 серпня 1965 некролог про почесного члена ОУВЛ, проф. Іллію Григоренку, а в "Лікарському Віснику" — ч. 39 за 1965 статтю п. з. "Марко Нецадиденко та його ролі в розвитку мікробіології на Україні".

Чикаго

● Проф. Д-р. Іван М. Чинченко оголосив друком у "Лікарському Віснику" — ч. 39 за 1965 свою доповідь, виголошену на Четвертому Науковому З'їзді ОУВЛ у Чикаго, на тему: "Вплив фітонцидів часнику й смереки на фагоцитарну активність лейкоцитів".

● З нагоди 35-ліття львівської Богословської Академії опублікував Д-р. П. Сеняня у чиказькій тиждневику "Нова Зоря" в числах 17 до 31 за 1965 рік статтю на тему: "Кардинал Йосиф Сліпий як організатор і ректор Богословської Академії у Львові".

● Дня 27 березня 1966 відбулися ширші сходи членів ОУВЛ у Чикаго, на яких Проф. Д-р. Іван Розгін виголосив актуальну доповідь на тему:

"Сліпівка в Україні й наше становище".

Пенсильванія

● Проф. Др. С. Крашєнінников з Філадельфії взяв участь у Другій Міжнародній Конференції Протозоології, що відбулася в Лондоні від 29 липня до 6 серпня 1965, на якій виступив доповідь на тему: "Цитохемічні дослідни над баянтидієм колі"

Про свою участь у Конференції й побут в Англії, зокрема між українцями в Лондоні, помістив він обширний звіт у "Свободі" за 23 вересня 1965.

● Др. Юрій Білик, секретар Відділу УККА в Редінг, Па., взяв участь в українській делегації на вчорішньому підписанню меймору Редінгу проклямації з нагоди проголошення 22 січня Українським Днем у місті Редінг. Проклямацію підписав меймор 21 січня 1966.

● Др. Петро Кулиняк з Честер, Па., склав на розбудову українського журналу "Листи до Приятелів" пожертву в сумі 500 доларів.

Вінніпег

● В днях 8, 9, 10 і 11 жовтня 1965 відбувся у Вінніпегу Восьмий Конгрес Українців Канади, в якому взяли активну участь як делегати й гості такі наші колеги, члени ОУВЛ Канади: Др. Яр. Онуферко (Едмонтон), Др. М. Гладшівський (Калгарі), Др. С. Дершко (Саскатун), Др. М. Прихідко, Др. Р. Романович, Др. Р. Заяць і Др. С. Луговий -- усі з Вінніпегу.

На цьому Конгресі обрано членом Контрольної Комісії Комітету Українців Канади нашого колегу з Вінніпегу, Д-ра Михайла Прихідка.

● Др. Семен Попель-Олеськович, який ще до недавня працював при провірці м'яса в стейті Монтана в ЗДА й там перейшов на емеритуру, літом 1965 року змінив клімат і переїхав з дружиною на сталий побут до Вінніпегу. Др. Попель-Олеськович відразу включився в активну працю Делегатури ОУВЛ-Вінніпег.

● Частина своїх літніх ваканцій у 1965 році провели у Вінніпегу два на-

ші колеги із ЗДА, а саме: Др. Петро Кулиняк з Ньюарку, відвідуючи тут свою близьку рідню, та Др. Петро Остапчук із Ст. Поль, який в липні був два тижні опікуном групи пластуїв з Міннесоти, яка взяла участь у пластовому таборі у Кемп Мортон біля Вінніпегу.

Оба наші американські гості використали свій побут у Вінніпегу на стрічу з деякими місцевими колегами.

● В середу, 1 вересня 1965, відбулося гостинне прийняття для всіх вінніпезьких колег у домі п-ви Ірини та Д-ра Р. Заяця з нагоди христин їх першого сина. Прийняті мали нагоду в приємній і товариській атмосфері обговорити ще деякі справи безпосередньо перед З'їздом ОУВЛ Канади. Господарям і щасливим батькам від імені гостей дякували та gratулювали пані Д. Балько та колега Р. Романович.

● Др. Михайло Прихідко є в цій каденції головою Братства Українців Католиків при катедрі св. Володимира й Ольги у Вінніпегу.

● Др. Юрій Барчинський, що при кінці серпня 1965 відвідував свою рідню у Вінніпегу, був змушений продовжити свій побут у Вінніпегу на три тижні з причини операції сліпої кишки. Як реконвалесцент, колега Барчинський взяв участь у нашому З'їзді та Загальних Зборах у вересні 1965, репрезентуючи неофіційно Делегатуру Онтаріо.

Онтаріо

● Др. Роман Навальковський з Віндзору був запрошений викладачем на шістьтижневий курс, організований канадським міністерством рільництва для непрофесійних інспекторів, що працюють у різних під наглядом ветлікарів. Цей курс відбувся в місяцях травні й червні 1965 у містечку Ріджтаун в Онтаріо. Колега Навальковський викладав про санітарні умови в різні та про гігієну м'яса й м'ясних продуктів.

Саскатун

● Др. Степан Дершко пожертвував на друк гаслової "Енциклопедії Украї-

познавства" в Сарсель 500 дол., а на Народню Фундацію ім Шевченка у Вінніпегу — 1000 доларів. В неділю, 17 квітня 1966, він промовляв на спільному сьязченному, улаштованому "Молоддю Українського Національного Об'єднання" в Саскатуні.

● **Др. Мирослав Небелюк** дав для Канадського Державного Радіо інтерв'ю про "Інформативний Листок", зроблене з п. О. Бачинським 15 серпня 1965 у Саскатуні й передане в Україну 22 вересня 1965 на хвилях радіостанції СібіСі в Монреалі.

В неділю, 7 листопада 1965, промовляв Др. М. Небелюк на поминальному зібранні в пам'ять полк. Мельника, організованому УНО й Братніми Організаціями, а в понеділок 22 листопада 1965, дав він для студентів Інституту П. Могили в Саскатуні лекцію про М. Коцюбинського й В. Стефаника.

Австралія

● Після майже 14-літньої професійної праці в Яррам в Австралії **Др. Осип Сось** продав свою ветеринарну практику на провінції й перейшов на частинну емеритуру до Мельбурну, де вряди-годи займається практикою малих тварин. Сердечно поздоровляємо колегу О. Сось із заслуженою емеритурою в далекій Австралії та бажаємо йому ще багато успіхів у практиці малих тварин.

Німеччина

● **Др. Маркіян Заяць** з Мюнхену взяв участь у Крайовому З'їзді Українського Християнського Руху, що відбувся в Парижі від 30 жовтня до 1 листопада 1965. На цьому З'їзді виступив він з доповіддю як відпоручник УХР з Німеччини.

У журналі "Український Самостійник" — ч. 1 за січень 1966 появилася стаття д-ра М. Заяця п. з. "Початок початку".

Народини

● **Д-рам Романові й Стефанії Барановським** з Вашингтону складає Управа ОУВЛ сердечні gratulacii з нагоди народження в листопаді 1965 їхнього першого внука.

● **Д-рові Петрові й Пані Ірині Поповичам** з Ельмвуд, Ілліной, засилає Управа ОУВЛ сердечні gratulacii з приводу народження сина (28 березня 1966), а новонародженому синкові бажає міцного здоров'я й швидкого росту на славу й утіху батькам.

"ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТОК" В НОВІЙ ДРУКАРНІ

З цим числом друк "Інформативного Листка" перенесено із Саскатуни до друкарні Видавництва "Українських Вістей" в Едмонтоні. Сталося це тому, що саскатунська друкарня, в якій досі друкувався наш журнал, відмовилася його далі друкувати з різних причин, головно через брак робітників.

Перенесення друку до Едмонтону спричинило чимале спізнєння в появі цього випуску журналу, за що просимо ласкавого вибачення в наших Читачів.

Нова наша друкарня не має, на жаль, усіх шрифтів, потрібних для друку нашого журналу. Бракує курсиви й доброї вісімки та деяких заголовних шрифтів. Коли ж до цього додати й неможливість редакторові на місці допильнувати друк і ломку сторінок через далеку віддачу друкарні від редакції (350 миль), то буде ясно, чому технічне й зовнішнє оформлення нашого журналу значно погіршилося.

Проте так сама друкарня, як і редакція, доложат усіх зусиль, щоб з бігом часу поліпшити зовнішній вигляд "Інформативного Листка" настільки, наскільки це в даних умовах буде можливим.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС НА ПОВІСТЬ ПРО СЛУГУ БОЖОГО МІТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО

Пригадуємо, що Головна Управа Асоціації Української Католицької Преси (АУКП), за відомом і згодою Постулятора Беатифікаційного Процесу, о. д-ра М. Гринчишина, ЧНІ, в липні 1961 року проголосила Літературний Конкурс на повість про життя й діяльність Слуги Бо-

Інформативний Листок ОУВЛ

жого Митрополита Андрія Шептицького, на таких умовах:

1. Повість обіймас цілість або одну з ділянок життя й діяльності Митрополита.

2. Твір повинен бути побудований за правилами конструкції біографічних повістей і в своїй основі й цілості згідний із засадами Христової моралі та християнського світогляду.

3. Розмір твору: 15-20 аркушів друку. Найбільше 320 сторінок.

4. Остаточний реченець надсилання творів на конкурс продовжено до 31-го грудня 1967 року.

5. Надіслані твори мають бути підписані гаслом, а до манускрипту треба додати запечатану коверту з правдивим прізвищем автора чи авторки й докладну адресу.

6. Рукописи у двох примірниках можна писати рукою, але чітко з інтерлініями й тільки на одній сторінці, хоч радше писати машинкою, — та післати на адресу: Dr. Vasył Lew, 924 Pine St., Scranton, Pa. 18510, U.S.A.

7. Право друку залишається за автором.

8. Нагороди: перша — 600 доларів, друга — 400 доларів.

9. Склад журі: о. проф. Н. Кушнір — представник Постулятора, проф. В. Радзикович — голова, о. д-р І. Нагасівський — секретар, д-р В. Лев і д-р П. Ісаків — члени.

10. Нагороджені рукописи (один примірник) залишаються власністю Асоціації Української Католицької Преси (АУКП), а ненагороджені, на бажання авторів, можуть бути їм повернені.

Філадельфія, 21-го березня 1966.

За Головну Управу АУКП:

Др. Лев Мидловський — голова,
Микола Вайда — секретар.

ПОЖЕРТВИ НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД "ІНФОРМАТИВНОГО ЛИСТКА"

1. Др. С. Дершко (Саскатун)	\$10
2. Др. П. Сеніця (Чикаго)	\$10
3. Др. Осип Сось (Австралія)	\$20
4. Др. В. Фединак (Чикаго)	\$10
5. Др. М. Небелюк (Саскатун)	\$50

Видаємо український ветеринарний збірник. Скла-
даймо щедрі фундації й пожертви на видання цієї унікаль-
ної книги про українську ветеринарну професію й науку,
що буде історією про нас самих та документом про наші
досягнення й прямування.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

ГОЛОВНА УПРАВА, ЧІКАГО

Проф. Др. І. Розгін — почесний голова
Др. П. Сенця — голова
Др. В. Петрина — голова-елект
Др. Р. Романович — заст. голови
Др. В. Помірко — секретар
Др. В. Ястрембський — скарбник
Др. В. Фединак — орг. референт
Др. А. Шпур — бібліотекар
Др. Б. Мішкевич — член
Др. І. Рудавський — член

I. Rozhin, DVM, DSc. — Hon. President
P. Senyia, DVM. — President
W. Petryna, DVM. — President-Elect
R. Romanovych, DVM. — Vice-President
V. Pomirko, DVM. — Secretary
W. Jastremskyj, DVM. — Treasurer
W. Fedyniak, DVM. — Exec. Officer
A. Shpur, DVM. — Archives-Chronicles
B. Mishkevych, DVM. — Member
I. Rudavsky, DVM. — Member

УПРАВА ОУВЛ КАНАДИ, ВІННІПЕГ:

Др. А. Базар — почесний голова
Др. Р. Романович — голова
Др. М. Прихідко — заступник голови
Др. С. Сабара — секретар
Др. С. Луговий — скарбник
Др. К. Триліх — зв'язковий на Альберту
Др. М. Небелюк — зв'язковий на Саскачеван

A. Bazar, DVM — Honorary President
R. Romanovych, DVM — President
M. Prychidko, DVM — Vice-President
S. Sabara, DVM — Secretary
S. Luhowy, DVM — Treasurer
C. Trylich, DVM — Alberta representative
M. Nebeluk, DVM — Sask. representative

Делегатури ОУВЛ у Канаді:

Голова Відділу:

Адреса Відділу:

Чікаго:

Др. Павло Сенця

Dr. V. Pomirko
2640 W. Walton Street
Chicago 22, Illinois,

Схід-Філадельфія:

Др. Юрій Білик

Dr. Myron Zachariasewych
1515 Blavis Street
Philadelphia 40, Pa.

Делегатура-Дітройт:

Др. Іван Яничинин

Dr. I. Yanchyshyn
19165 Gallagher
Detroit 34, Mich.

Огайо:

Др. Микола Барусевич

Dr. S. Kurylas
1709 Roosevelt Avenue, N.E.
Canton 5, Ohio.

Відділи ОУВЛ у ЗДА:

Зв'язковий:

Адреса:

Альберта — Едмонтон:

Др. Корнель Триліх

Dr. C. Trylich
10644 — 75th St.
Edmonton, Alta.

Саскачеван — Саскатун:

Др. Мирослав Небелюк

Dr. M. M. Nebeluk
914 Main Street
Saskatoon, Sask.

Манітоба — Вінніпег:

Др. Роман Романович

Dr. R. Romanovych
534 Hartford Ave.
Winnipeg 17, Man.

Онтаріо — Торонто:

Др. Антін Базар

Dr. A. Bazar
41 Mayfield Avenue
Toronto, 3, Ontario.